Ἔτος Α'. = Ἀριθ. 50 ΚΥΡΙΑΚΗ 15 Ἰανουαρίου 1889 Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκαίου.
Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ. Μυθιστορία τοῦ Ζαρί.
ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ. διήγημα τοῦ Ὄφμαν.
ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ: Τελετὴ γάμων παρὰ τοῖς πέριξ τῶν Βιτωλίων χωρικοῖς.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.
Ἔρωτες ἀηδόνος καὶ ῥόδου. (Διήγημα Φανταστικόν).
ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ἐν Γερμανίᾳ.
Ο ΑΡΡΑΒΩΝ. Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. (Τέλος.)
ΔΕΣΜΗ ΑΛΗΘΕΙΩΝ.
ΠΟΙΗΣΙΣ: Ὁ ξυλοκόπος. Ὑπὸ ΣΤ. Μαρτζώκη.
ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ ΤΟ ΠΑΙΔΙ.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Βασιλικὰ συνοικέσια.—Οἱ σεισμοὶ καὶ αἱ κακαὶ προφητεῖαι.—Πατριωτικὴ ὀπτασία τοῦ δὸν Ἀρχαγγέλου.—Ὁ Δουμᾶς μαγειρεύων.

Τὸ κυριώτερον, κατὰ τὰ φαινόμενα, χαρακτηριστικὸν τοῦ νέου τούτου ἔτους ἔσται ἡ γονιμότης αὐτοῦ εἰς γάμους βασιλέων καὶ πριγκήπων. Πλὴν τῶν μετὰ τῆς ἡμετέρας βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας γάμων τοῦ μεγάλου δουκὸς Παύλου Ἀλεξάνδροβιτς, τῶν τελεσθησομένων κατὰ τὸ προσεχὲς θέρος, τόσα ἄλλα παρόμοια συνοικέσια προμηνύονται, καὶ εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς αὐλὰς τῆς Εὐρώπης δὲν γίνεται ἐφέτος λόγος ἢ περὶ γάμων. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκηπίσσης **de Galles**, ἡ πριγκήπισσα Λουΐζα, νυμφεύεται μετὰ σκώττου εὐγενοῦς, μέλους τῆς βουλῆς τῶν Λόρδων. Περὶ τῆς πριγκηπίσσης Κλημεντίνης, τῆς ἐσχάτως ἐπισκεφθείσης τὰς Βρυξέλλας, πρωτεύουσαν τοῦ Βελγίου, ἄδεται ὅτι μόνος τοῦ ταξειδίου αὐτῆς σκοπὸς εἶνε ἡ ἕνωσις τοῦ πρεσβυτέρου της υἱοῦ Φερδινάνδου, πρίγκηπος τῆς Βουλγαρίας, μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Ἐρριέτης, θυγατρὸς τοῦ κόμητος τῆς Φλανδρίας. Μετὰ βεβαιότητος ἐπίσης διαδίδονται οἱ ἀρραβῶνες τοῦ μεγάλου διαδόχου τῆς Ρωσσίας μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Ἀλίκης τῆς Ἔσσης, τελεσθησόμενοι κατὰ τὸ Πάσχα, ὁπότε πρὸς τοῦτο θὰ μεταβῇ εἰς Πετρούπολιν ὁ μέγας δοὺξ τῆς Ἔσσης μετὰ τῆς θυγατρός του.

* * *

Ἀλλ' ὅ,τι ἐπίσης γόνιμον ἐφέτος προμηνύεται εἶνε καὶ οἱ σεισμοί. Ἰδοὺ ὅτι κατὰ τὰς πρώτας τοῦ ἔτους ἡμέρας σεισμὸς τριπλοῦς μᾶς ἐταράξεν ἐνταῦθα παντας πρό τινων ἡμερῶν ἐν ταῖς κλίναις ἡμῶν, καὶ σεισμὸς μαλιστα οὕτινος ἕδρα εἰκάζεται αὐτὴ ἡ πρωτεύουσα. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τοῦ σεισμοῦ τούτου. οὔτε περὶ τῶν συγχρόνως μὲ αὐτὸν γενομένων εἰς πολλὰς ἄλλας τῶν ἡμετέρων ἐπαρχιῶν. Διαφορα ἀξιόλογα πρόσωπα καμνουσι κακὰς δι' ἐφέτος προφητείας περὶ τῆς τοιαύτης θεσμηνίας ἐν δὲ τούτων εἶνε καὶ ὁ διευθυντὴς ἀστεροσκοπείου τινὸς τῆς Γαλλίας κύριος Ἰστουβλαΐν.

Ὁ κ. Ἰστουβλαΐν, ὅστις, ὡς ἄλλοτε ὁ ἀστρονόμος Φαλβ, εἶνε γνωστὸς τὴν σήμερον παρὰ τοῖς Γάλλοις διὰ τὰς ἀληθεῖς του προφητείας περὶ πλημμυρῶν γενομένων εἰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς, ὡμίλησεν ἐσχάτως ἐσπέραν τινὰ ἐν τῷ θεατρῳ τοῦ Βεζιὲρ περὶ ἀστρονομίας καὶ μετεωρολογίας. Ὅ,τι ὅμως πρὸ παντων συνεκίνησε τὸ πυκνόν του ἀκροατήριον ἦτο ἡ πρόρρησις αὐτοῦ περὶ προσεχῶν σεισμῶν εἰς τοὺς τόπους ἔνθα ἐγένοντο πλημμύραι.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐνθερμότεροι θαυμασταὶ τοῦ κ. Ἰστουβλαΐν θὰ εὔχωνται, ἔστω καὶ ἐπὶ βλαβῇ τοῦ καλοῦ ἀστρονόμου, ν' ἀποβῶσι ψευδεῖς αἱ ἐπιστημονικαί του προφητεῖαι.

* * *

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ προφητειῶν, ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὸ ὄνειρον ὅπερ ἐπενόησεν ἀφελής τις Ἰταλὸς ἐφημέριος πρὸς συμφιλίωσιν τῆς Βασιλείας μετὰ τῆς ἕδρας τοῦ Παπα ἐν Ἰταλίᾳ.

Ὁ ἱερεὺς οὗτος, δὸν Ἀρχάγγελος καλούμενος καὶ ὢν ἐφημέριος τῆς Παδούλας, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πανόρμου, πρὸς πληρεστέραν ἐπίτευξιν τῶν πατριωτικῶν του τούτων αἰσθημάτων, δὲν ἐδίστασε νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐν βιβλιαρίῳ τὸ ὄνειρόν του, ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Ὁ δὸν Ἀρχάγγελος εὑρίσκεται ἐντὸς μεγάλης αἰθούσης τοῦ Βατικανοῦ, καὶ ἵσταται ἐνώπιον τοῦ Πάπα μετὰ φίλων του, κρατούντων εἰς χεῖρας κλάδους ἐλαίας. Οἱ φίλοι του ὅλοι ῥίπτονται, πλὴν αὐτοῦ, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Πάπα, ὅστις ἀφ' ἑτέρου τείνει αὐτοῖς τὴν δεξιάν του πρὸς ἀσπασμόν. Τότε ὁ δὸν Ἀρχάγγελος ἀνακράζει· «Ἅγιε πάτερ, οὐδεὶς ἀξιώτερος ἐμοῦ πρὸς ἀσπασμὸν τῆς δεξιᾶς σας, οὐδεὶς ποθεῖ διακαέστερον ἐμοῦ τό: καὶ ἔφτωσαν μιὰ ποίμνη καὶ εἷς ποιμήν· ἀλλ' ὅμως δὲν ἐννοῶ καθόλου νὰ τὴν ἀσπασθῶ, ἂν μὴ ἐν πρώτοις εὐλογήσῃ ἡ πανιερότης σας τὴν Ἰταλίαν.» Καὶ ἐνταῦθα ὁ δὸν Ἀρχάγγελος, λαμβάνων τὰς χεῖρας

τοῦ Παπα, κινεῖ αὐτὰς ἀριστερᾶ καὶ δεξιᾶ, σταυροειδῶς, ἀναγκάζων αὐτὸν νὰ ἐπανακλάδῃ εὐπειθῶς : « Ἰταλία μήτηρ ἅμα καὶ θυγάτηρ μου, ἔσο εὐλογημένη ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀμήν.» Αἴφνης ἐμφανίζονται ἓξ καρβινάλιοι, καὶ ὁ Παπας ἀρχίζει νὰ τρέμῃ, ὅτε... ὁ ἡμέτερος βδν Ἀρχάγγελος ἀφυπνίζεται.

Ὡς βλέπετε, ἡ ὀπτασία τοῦ ἐφημερίου δὲν πραγματεύεται ζητήματα ἀσήμαντα. Ἄγνωστον ὅμως εἶνε κατὰ πόσον ὁ Πεντίφηξ θ' ἀσπασθῇ αὐτὴν, ὑπακούων εἰς τὰ καλὰ αἰσθήματα τοῦ ἱερέως του.

***

Ὅσοι ἐγνωρίσατε τον Δουμᾶν ὡς μυθιστοριογράφον μόνον, βλέπετε ἤτώρα αὐτὸν καὶ μάγειρον, ἐν ᾗ ἐποχῇ ἡ δόξα του εὑρίσκετο εἰς τὸ κατακόρυφον αὐτῆς σημεῖον.

Ἐὰν τὴν σήμερον ὁ συγγραφεὺς τοῦ Ἐρρίκου III ἐξέπεσεν, ἐφ' ὅσον ὅμως ἔζη ἀπήλαυε δόξης ἧς ὀλίγοι ἔτυχον ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἄνθρωπος καὶ εἰς τὴν πλέον μεμακρυσμένην χώραν ὅστις νὰ μὴ ἀνεγίνωσκε τοὺς Τρεῖς Σωματοφύλακας, καὶ ὅστις νὰ μὴ περιμένῃ μετὰ συγκινήσεων τὴν συνέχειαν τῶν περιπετειῶν τοῦ Σαλβατόρου. Τότε καὶ ὁ Δουμᾶς πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν πόθων τοῦ λατρεύοντος αὐτὸν πλήθους, εἰργάζετο δεκαοκτὼ ὅλας ὥρας καθ' ἑκάστην, ἐσκυμμένος ἐπὶ τῶν πληρούντων τό γραφεῖόν του χαρτίων καὶ βιβλίων, τότε δὲ ἦτο καὶ ὁ οἶκός του καθ' ἑκάστην πλήρης ἐκλεκτῶν προσώπων, ἀφοῦ εἰς μέγα σφάλμα ἐθεωρεῖτο περιπίπτων πᾶς ὅστις μεταβαίνων εἰς Παρισίους, δὲν ἐφρόντιζε νὰ γνωρίσῃ τὸν περιδόητον τοῦτον συγγραφέα.

Ἡμέραν τινά ὁ Δουμᾶς εἰσῆλθεν ἀπὸ τοῦ σπουδαστηρίου του εἰς τὴν αἴθουσαν ἥτις ἦτο κατὰ τὸ σύνηθες πλήρης ἐπισκεπτῶν περιμενόντων αὐτὸν, ἐν ᾧ ἕν τινι ἄκρῳ τῆς αἰθούσης ἐκάθητο ἐπὶ σοφᾶ μὲ τὸν λευκόν του ἐπενδύτην καὶ τὸ φαιόν του μετάξινον ἐσωκάρδιον ὁ πιστὸς γεωργιανὸς θεράπων του, ὅστις ἦτο οἱονεὶ περισωθέν τι λείψανον ἐκ τῶν προσώπων τῶν Τριῶν Σωματοφυλάκων. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ὁ Δουμᾶς, ἔτεινεν ἀριστερᾶ καὶ δεξιᾶ τὴν χεῖρά του, ἀπευθύνων πρὸς τὸν ἕνα ἢ ἄλλον ἄνευ διακρίσεως λέξεις φιλοφρονητικὰς, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἐκλογὴν προσώπων μεταξὺ τόσου πλήθους ἐπισκεπτῶν. Νεανίας τις ἐν τῷ μεταξὺ τῷ ἐνεχείρισε δραματικόν τι δοκίμιον ζητῶν τὰς κρίσεις του, κατόπιν δὲ ὁ μυθιστοριογράφος προσεκάλεσε τοὺς παρευρισκομένους εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν φαιδρὰν ἔκπληξιν τῶν ἐπισκεπτῶν, ὁπότε εἶδον τὸν Δουμᾶν λαβόντα σιδηροῦν ὀβελίσκον καὶ ἀρχίσαντα νὰ παρασκευαζῇ ὁ ἴδιος ἀνατολικόν τι ἔδεσμα, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον τοῦ ὀβελίσκου ἄκρον ἐκρατει ὁ πιστός του γεωργιανός. Κατόπιν ἔκοψε τὸ οὕτω παρασκευασθὲν εἰς μικρὰ τεμαχιά ἄτινα τηγανίσας παρέθηκεν εἰς τὴν τραπεζαν. Οἱ παρακαθήμενοι εὗρον τὰ τεμαχια ἐχι τόσον καλῶς ἐψημένα, αὐτὸς ὅμως χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἔλλειψίν των ταύτην, κατεβρόχθισε ταχέως πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ἔπιε τὸν οἶνόν του, καὶ κατόπιν ἐπανελθὼν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ἤρχισε νὰ γραφῃ συνέχειαν ἐπιφυλλίδος διὰ τὸν Σωματοφύλακα, ἐφημερίδα ὀφείλουσαν τὴν μεγαλην της κυκλοφορίαν εἰς μόνην τὴν ἐπιφυλλίδα ταύτην.

***

Δύο ἐνοικιασταὶ νέοι ἐγκατέστησαν εἰς τοὺς δύο ὀρόφους οἰκίας τινος, εἰς τὸν πρῶτον, πολυμελὴς οἰκογένεια, εἰς δὲ τὸν ἕτερον εἷς ἰατρός.

Μαθόντες μετὰ καιρὸν ἀμφότεροι ὅτι οἱ προκατοχοί των ἐπλήρωνον μικρότερον ἐνοίκιον, παρεπονέθησαν, ἰδίᾳ ἕκαστος, πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, ὅστις ὅμως τοῖς ἔδωκεν εὐθὺς νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἀδίκως παρεπονοῦντο.

— Σᾶς ηὔξησα ὀλίγον τὸ ἐνοίκιον, εἶπε πρὸς τὸν οἰκογενειάρχην, ἀλλὰ σκέφθητε ὅτι ἔχετε τὸν ἰατρὸν μέσα εἰς τὸ σπῆτι σας.

Εἰς δὲ τὸν ἰατρὸν εἶπε.

— Σᾶς ηὔξησα τὸ ἐνοίκιον ἕνεκα τῶν περιστάσεων. Θὰ ἔχετε ἐπάνω πελατην μὲ πέντε τέκνα.

Ἀλκαῖος.

Η ΕΟΡΤΗ
ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΙ

(Συνέχεια).

II

Γάλλος ὤν, ἐφείλκυσεν εὐθὺς τὴν συμπάθειαν τοῦ κ. Δεστοὺρ, διότι οἱ Σουηδοὶ καὶ Νορβηγοὶ, παντὸς ἄλλου ἔθνους πλειότερον ἀγαπῶσι τὴν Γαλλίαν· ἀκούσας οὗτος τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ του συντρόφου, ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχεν ἄλλοτε συναντήσει τοὺς γονεῖς του εἰς Ἀπαράνδην, οὓς συνώδευσεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβασάρου ἵνα ἴδωσι τὸν ἥλιον τοῦ μεσονυκτίου.

Οἱ εὐγενεῖς ἐν τούτοις καὶ ἀξιαγάπητοι τοῦ Ὀσμόνδου τρόποι δὲν ἐπέσυρον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν προσοχὴν τῆς δεσποινίδος Δεστοὺρ· μὴ οὖσα ποσῶς ἐρωτότροπος, ὀλίγον ἐρρίντιζε θἰκ τοὺς ἄνδρας, ἐπιθυμοῦσα ἵνα καὶ αὐτοὶ μὴ σκέπτωνται περὶ αὐτῆς πολύ.

Ἀλλὰ κατά τινα τρικυμιώδη ἡμέραν, ναυτόπαις τις ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ νὺξ προσήγγιζε, τὰ κύματα ὑψοῦντο ὡς γίγαντες.—Ἡ Δεστοὺρ ἀπὸ τῆς θυρίδος τοῦ θαλαμίσκου της ἐθεώρει τὸν ὑπὸ τῆς ἀστραπῆς σχιζόμενον μολυβδόφαιον οὐρανὸν, ὁπότε εἶδε διελθὸν πρὸ αὐτῆς τὸ σῶμα τοῦ παιδὸς, καὶ κατόπιν ἕτερόν τι σῶμα διαδεχθὲν τὸ πρῶτον.

Σπεύσασα τότε εἰς τὸ κατάστρωμμα, ἵνα μάθῃ τί συνέβαινε, διέκρινεν, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀλλεπαλλήλων ἀστραπῶν τὸν Ἐρρίκον, παλαίοντα πρὸς τὰ κύματα ἵνα καταφθάσῃ τὸν παῖδα, ὃν καταφθάσας ἐπὶ τέλους, ἔχι ἄνευ κινδύνου τῆς ἰδίας του ζωῆς, ἐπέστρεφε μετ' ἐκείνου πρὸς τὸ ἡγκυροβολημένον πλοῖον.

Μετὰ τὴν διάσωσιν, κατέβη πάλιν ἡ νεᾶνις εἰς τὸν κοιτῶνά της, καὶ ἡ σκηνὴ ἣν εἶδεν ἐκτυλιχθεῖσαν πρὸ τῶν ὀμμάτων της τοσαύτην τῇ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν, ὥστε ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀφοσιώθη, ἀσυνειδήτως κατ' ἀρχὰς, εἰς τὸν κ. Ὀσμόνδον.

Αὐτοὶ οἱ Γάλλοι, ἔλεγε τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ πρόγευμα ὁ κ. Δεστοὺρ, δὲν πτοοῦνται ἀπὸ τίποτε, καὶ πάντοτε εἶνε θαρραλέοι!

Οἱ συνεπιβάται συνεχάρησαν ζωηρῶς τὸν Ἐρρίκον διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του, διὰ τὴν τόλμην του.— Μόνη ἡ Λιέβα ἔμενε σιωπηλή, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ὡμίλει εὐγλώττως τὸ ἐπὶ τοῦ νέου προσκεκολλημένον βλέμμα της.

Ὁ Ἐρρίκος τὸ παρετήρησε, καὶ ἀρκούντως ἐκολακεύθη ἐξ αὐτοῦ, διότι μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ δεσποινὶς Δεστοὺρ δὲν ἐφάνη δίδουσα εἰς αὐτὸν προσοχὴν πλειοτέραν παρ' ὅσην καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς συνταξειδιώτας.

Ἡ Λιέβα ἦτο κάτοχος ἰδιορρύθμου καλλονῆς, ἔχουσα ὀφθαλμοὺς μακροὺς καὶ μαύρους ὡς βελοῦδον, ἀλλὰ κόμην ἀργυρόξανθον· ἦτο ὑψηλή, εὐσταλής, μεγαλοπρεπὴς μᾶλλον ἢ χαρίεσσα· ἡ γαλήνιος τῆς μορφῆς της ἔκφρασις ἐνεψυχοῦντό ἐνίοτε πρὸς στιγμὴν ὑπὸ ἐνδομύχου φλογὸς, εἶτα δὲ εὐθὺς ἀνελάμβανε τὴν προτέραν της γαλήνην.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Ἐρρίκος ἐπεθύμει νὰ τῇ φανῇ ἀρεστὸς ἐξ ἁπλῆς ματαιοδοξίας· κατόπιν ὅμως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κατεμαγεύθη ἐκ τῆς περικαλλοῦς νεάνιδος ἣν πανταχοῦ παρηκολούθει, πρᾶγμα ὄχι τόσον εὔκολον, διότι ἡ Λιέβα ἦτο πολὺ διάφορος τῶν λοιπῶν γυναικῶν, ἀποστρεφομένη τὰς τετριμμένας φιλοφρονήσεις, καὶ μὴ οὖσα ποσῶς ματαιόδοξος διὰ τὴν καλλονὴν αὐτῆς.

Ἀπὸ τῆς ἡρωϊκῆς πράξεως τοῦ κ. Ὀσμόνδου, ἠσθάνθη κλίσιν πρὸς ἐκεῖνον, καὶ δὲν ἤργησε νὰ κατακυριεύσῃ τὴν καρδίαν της συμπάθεια συγκρατουμένη μέν, ἀλλὰ βαθεῖα.

Τὸ πλοῖον προσήγγιζεν εἰς Σουηδίαλην, ὁ δὲ πατὴρ καὶ ἡ κόρη, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ κ. Ὀσμόνδου, ἀπεβιβάσθησαν διὰ τὴν Ὀστερσούνδην.

Ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ὁ κ. Δεστοὺρ ἐπέτυχε νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς λίμνης ὡς κύριος αὐτῆς.

Πάσχων ἐκ ρευματισμῶν, ἐξήρχετο σπανίως. Ἔζη, οὕτως εἰπεῖν, ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης του, ἐνασχολούμενος μετὰ ζήλου εἰς τὴν σύναξιν καὶ τακτοποίησιν τῶν εἰς αἰῶνας ἀνερχομένων οἰκογενειακῶν του ἐγγράφων, καὶ εἰς συγγραφὴν τῆς ἱστορίας ὅλων τῶν Δεστοὺρ, ἀπὸ τῶν λαμπρῶν αὐτῶν ἡμερῶν μέχρι της πτώσεώς των καὶ τῶν πρὸς ἀνάκτησιν τῆς παλαιᾶς λαμπρότητος προσπαθειῶν αὐτῶν.

Ὁ Ἐρρίκος ἐγκατέσθη εἰς Ὀστερσούνδην, καὶ σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἤρχετο εἰς τὴν ἔπαυλιν ἔνθα ἐτύγχανε λαμπρῶς ὑποδοχῆς· ἐξ ὅλων τῶν μερῶν ἄτινα εἶχε περιέλθει, ἡ Σουηδία τῷ ἤρεσκε πλειότερον, διὸ ἀποφασίσας νὰ νυμφευθῇ ἐνταῦθα, ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Δεστοὺρ ἣν καὶ ἐπέτυχεν.

Ἡ ἐποχὴ ἐν ᾗ ἄρχεται ἡ ἡμετέρα διήγησις εἶνε ἀρχὰς καὶ Ἀπριλίου, καὶ οἱ ἀρραβῶνες πρὸ μικροῦ ἔχουσι τελεσθῇ.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ βορείου σέλαος ἡ Λιέβα, ἥτις δὲν ἠδυνήθη ποσῶς νὰ κοιμηθῇ, ἠγέρθη ἀπὸ πρωΐας καὶ ἡτοιμάσασα τὸν ἀγαπητόν της ἵππον Λωτὸν, ἀπῆλθεν εἰς περίπατον.

Ὡς πρὸς τὸν Ἐρρίκον, ἀφοῦ οὗτος ὡδήγησε τὴν Λιέβαν εἰς τὸν πατρικόν της οἶκον, ἐπέστρεψε κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα εἰς Ὀστερσούνδην. Ὤφειλεν ὅμως ἐνωρὶς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, διότι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ πρώτη τῆς ἑορτῆς τῶν Χιόνων.

Ἡ Ἑορτὴ τῶν Χιόνων εἶνε ἀρχαῖον καὶ πλήρες ποιήσεως ἔθος, τηρούμενον ἔτι εἰς πολλὰς τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Βορείου Σουηδίας. Ἡ ἑορτὴ αὕτη διαρκεῖ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ διαγράφει, τρόπον τινα, κύκλον, ἐπανερχομένη καὶ λήγουσα εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ὡρμήθη· οὕτω, ἀπὸ τοῦ χωρίου ἐξ οὗ ἤρχισε, καὶ ἔνθα διαρκεῖ δύο ἡμέρας, μεταβαίνει εἰς τὰ γειτονικὰ χωρίον ἔνθα τὰ πάντα λαμβάνουσι ζωὴν καὶ ἐμψυχοῦνται, ἐν ᾧ τὸ προηγούμενον χωρίον ἐπανέρχεται εἰς τὴν προτέραν του ἡρεμίαν· αὐτὸ δὲ κατὰ σειρὰν ἐξακολουθεῖ καὶ διὰ τὰ λοιπὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας, ἣν οὕτω διατρέχει ὁλόκληρον ἡ πανήγυρις αὕτη. Ἕκαστον χωρίον πέμπει τὸν ἀντιπρόσωπόν του ἵνα παρακολουθήσῃ τὴν πορείαν τῆς ἑορτῆς· οἱ ἐπτὰ ἀντιπρόσωποι ἐπανέρχονται κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν εἰς τὸ χωρίον ἐξ οὗ ὁ πρῶτος ὡρμήθη, καὶ ἐκεῖ προκηρύττουσι τὴν Βασίλισσαν τῶν Χιόνων, ἥτις ὀφείλει νὰ προστατεύῃ ὅλα τὰ πέριξ καὶ ἧς ἡ βασιλεία διαρκεῖ ἐπὶ δεκαετίαν.

IV

Ὁ Ραδδὰρ, ὁ ἐπιστάτης τῆς ἐπαύλεως, κατώκει, μετὰ τῆς θυγατρός του Μίρκας εἰς ἕνα τῶν πύργων αὐτῆς προφυλαττόμενον ὑπὸ διπλῆς θύρας, μιᾶς ἔξωθεν καὶ ἑτέρας ἐντός.

Ὁ Ραδδὰρ ἦτο παλαιὸς ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης· εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν κύριόν του εἰς Ἀμερικὴν, συμπαραλαβὼν καὶ τὴν θυγατέρα του, πρὸ μικροῦ χήραν καὶ μητέρα τῆς Μίρκας· ἡ κόρη του ὅμως αὕτη ἀπέθανε καθ' ὃν χρόνον ἀκριβῶς ὁ κ. Δεστοὺρ ἀπώλεσε τὴν σύζυγόν του. Οἱ δύο οὗτοι ἄνθρες τότε οὓς ἔπληξεν ἀμφοτέρους ἡ συμφορὰ εἰς χώραν ξένην, συνεδέθησαν διὰ σχέσεως στενῆς, μεθ' ὅλην τὴν ἀνισότητα τῆς τάξεώς των. Ὁ Ραδδὰρ ἐδιπλασίασε τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Δεστοὺρ, ὅστις ἀφ' ἑτέρου τὸν μετεχειρίζετο ὡς φίλον μᾶλλον ἢ ὡς ὑπηρέτην.

Ἡ Μίρκα ἦτο ἐκ γενετῆς Σουηδή· καθ' ἣν στιγμὴν τὴν βλέπομεν, εἶνε ξανθὴ νεᾶνις εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἐτῶν, εὔσαρκος ὀλίγον, μὲ κόμην πυκνὴν πίπτουσαν εἰς πλοκάμους, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος, μὲ πρόσωπον στρογγύλον καὶ φωνὴν γλυκεῖαν.

Εἶνε ἐν μεγάλῃ στολῇ κατὰ τὴν πρωΐαν ταύτην τοῦ

ἀπριλίου, τὴν πρώτην τῆς ἑορτῆς τῶν Χιόνων ἡμέραν.

Τὸ φόρεμά της εἶνε κυανοῦν καὶ ὁ στηθόδεσμός της ἐκ μαύρου βελούδου κοσμουμένου διὰ κεντημάτων· ὁ μακρύς της πλόκαμος εἶνε πεπλεγμένος μετὰ πολυχρόων ταινιῶν καὶ τὰ ὑποδηματά της κοσμοῦνται διὰ μεγάλης πόρπης κοκκίνης· τὸ πρόσωπόν της μειδιᾷ καὶ εἶνε ἐλαφρῶς βεβαμμένον διὰ χρώματος ροδίνου, τοῦτο δέ, διότι κατὰ τὴν πρωΐαν ταύτην τοῦ ἀπριλίου ἡ καρδία τῆς Μίρκας πάλλει! Ὄχι χάριν τῆς ἑορτῆς μόνης τῶν Χιόνων· ὁ Βραγ, ὁ ὡραῖος ἁλιεύς, εἰδός τι κολοσσοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Σουνδσβάλλης· ἔμελλε κατὰ τὴν νύκτα νὰ φθάσῃ εἰς Ὀστερσούνδην καὶ ἡ νεᾶνις τὸν περιμένει, στηριζομένη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πύργου καὶ ἔχουσα τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ραδβὰρ εὑρίσκεται εἰς κίνησιν, παρασκευάζων τὸ σύνηθες αὐτοῦ ἑκθερμοῦ οἴνου ποτόν, χωρὶς ποσῶς νὰ ταράττῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς Μίρκας, ἧς μειδιῶν βλέπει τὴν συγκίνησιν.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μίρκα, μᾶλις συγκρατεῖται!

Καὶ, ἐγκαταλείπουσα τὴν ὕελον, ὄπισθεν τῆς ὁποίας ἐκάθητο περιμένουσα μετὰ τοσαύτης προσοχῆς, ἐπορεύθη ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Νεανίας, παιδίον σχεδὸν, εἰσῆλθε κλονούμενος· ἐφόρει ἐνδύματα Σουηδοῦ τοῦ Βορρᾶ. Τετυλιγμένος διὰ χονδροῦ χειριδωτοῦ μανδύου καὶ φορῶν σκοῦφον δερμάτινον φθάνοντα μέχρις ὀφθαλμῶν, ἔφερεν ἐπ' ὤμου σάκκον ταξειδιωτικὸν, ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο κατασυντριβόμενος.

— Πάππε μου; ἐκραύγασεν ἡ Μίρκα.

Ὁ Ραδβὰρ παρηκολούθησε τὸ βλέμμα τῆς κόρης· ζωηρὸς, μεθ' ὅλον του τὸ γῆρας, ἔσπευσε πρὸς τὸν νεοελθόντα, ὃν ἐκράτησε καὶ ἔθηκε νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ θρονίου τοῦ πύργου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ νεανίας διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς, δὲν ἔχω τίποτε, ὁ κόπος...

— Καὶ ἡ ἀνάγκη, ἴσως; ἀπήντησεν ὁ Ραδβὰρ — πήγαινε, κόρη μου νὰ φέρῃς τὸν θερμὸν οἶνον καὶ τὸ βούτημα.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ Μίρκα ἐπανῆλθε κομίζουσα τὸ κύπελλον εἰς τὸν ἑδοιπόρον, ὅστις ἐρρόφησεν ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ περιεχομένου.

— Εἰσέλθετε λοιπὸν, Κύριε, εἶπεν ἐκείνη, ἔχομεν λαμπρὰν πυρὰν, θὰ θερμανθῆτε.

— Καὶ θὰ εὕρητε καλὴν ἀνάπαυσιν, προσέθηκεν ὁ Ραδβὰρ· ἔρχεσθε μακρόθεν;

— Πολὺ μακρόθεν, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας καὶ πορεύομαι πλέον μακρὰν ἀκόμη· — Ἰδοὺ ὅτι συνῆλθον, ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσω.

— Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου, νομίζω, ἐχωλαίνετε ὀλίγον· μήπως ἐπληγώθητε;

— Ὄχι μία πέτρα ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ποδός μου ἐνῷ κατέβαινον τοὺς βράχους τῆς λίμνης, ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲν εἶνε μέγα.— Εἶχον περιπλανηθῇ, ἀλλ' ἡ θέα τῆς ἐπαύλεως μὲ ἔφερεν ἐδῶ· ἴνα ἐρωτήσω περὶ τοῦ δρόμου τοῦ ἄγοντος εἰς Ὀστερσούνδην,

— Ὁ δρόμος, κἀπτοι βραχύς, εἶνε πολὺ κουραστικός· ἡ Ὀστερσούνδη δὲν ἀπέχει πολύ· θὰ λάβητε τὴν ἀτραπὸν ἐκείνην, θὰ στρέψητε ἀριστερᾷ· ἐκεῖ, θὰ διέλθητε δάσος τι καὶ μίαν χαράδραν, μεθ' ἃ, ὑπερβαίνοντες ὕψωμά τι, θὰ εὑρεθῆτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· καὶ τότε, τὸ κωδωνοστάσιον, τὸ ὁποῖον μακρόθεν διακρίνεται καθαρῶς, θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ πρὸς τὴν πόλιν. Διατί δὲν μένετε ἐδῶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν; Θὰ ἐβλέπετε, προσέθηκεν ὁ Ραδβὰρ μειδιῶν, ὅλας μας τὰς ὡραίας κόρας μὲ τὰ καλλίτερά των στολίσματα, διότι ἀπὸ τῆς σήμερον ἀρχίζει ἡ ἑορτὴ τῶν Χιόνων.

— Εἶδον τὴν καλὴν ἅμα καὶ ὡραίαν Δεσποινίδα, καὶ τοὺς ὡραίους της στολισμοὺς, εἶπεν ὁ νεαρὸς ὁδοιπόρος, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς ὡς καὶ τῆς φιλοξενίας ὑμῶν οὐδέποτε θὰ ἐξαλειφθῶσι τῆς μνήμης μου. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ μείνω εἰς Ὀστερσούνδην· μεταβαίνω εἰς Λαπωνίαν.

— Εἰς Λαπωνίαν! καὶ πεζῇ; ἀνέκραξεν ἡ Μίρκα.

— Μάλιστα, ζητῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν δρόμον μου· εὐχαριστῶ καὶ πάλιν.

Καὶ τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν γηραιὸν Ραδβὰρ, τὴν δὲ Μίρκαν χαιρετήσας ἐπιχαρίτως, διηυθύνθη ὁ νεανίας πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ ἀτραπόν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὄρμαν.

(Συνέχεια)

— Ἐλᾶτε δά! ὑπέλαβεν ὁ χρυσοχόος, μὴ μοιρολογεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· ὑπάρχει ἀκόμη μέσον θεραπείας, ἐὰν θέλετε νὰ ὑποταχθῆτε εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον παραιτουμένος ἀπὸ τῆς ἄφρονος ἰδέας τοῦ νὰ νυμφευθῆτε τὴν Ἀλβερτίναν,

— Ἀδύνατον...αὐτὸ δὲν εἶνε δίκαιον, ἀνέκραξαν ἐν χορῷ ὁ σύμβουλος καὶ ὁ γραμματεύς.

Ὁ χρυσοχόος τοὺς ἠτένισε διὰ φλογεροῦ βλέμματος· ἡ ὀργή του ἔμελλε νὰ ἐκραγῇ, ὁπότε, ἀνοιγείσης τῆς θύρας, εἰσῆλθεν ὁ γέρω Μανασσῆς μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ, τοῦ βαρώνου Βενιαμὶν Δυμέρλ. Ὁ βαρώνος παρευθεὶς κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Ἀλβερτίναν, ἥτις οὐδέποτε ἄλλοτε τὸν εἶχεν ἴδει, τῇ εἶπε, λαμβάνων τὴν χεῖρα αὐτῆς:

«Ἰδοὺ ὅτι ἔρχομαι, δεσποινὶς, νὰ προσπέσω ὁ ἴδιος εἰς τοὺς πόδας σας, δηλαδὴ, διὰ νὰ ἐξηγώμεθα, ὁ βαρῶνος Δυμέρλ, ὅστις δὲν πίπτει πρὸ τῶν ποδῶν οὐδενὸς, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. Ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω ἓν φίλημα.» Καὶ ταὐτοχρόνως πλησιάσας ἔκυψε τὴν κεφαλήν. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ἐγένετο μία παραδοξοτάτη μεταμόρφωσις, ἐκπλήξασα πάντας ἐν γένει πλὴν τοῦ χρυσοχόου.

Ἡ ρὶς τοῦ βαρώνου Βενιαμὶν ἐγένετο αἰχμὴς τόσον μακρὰ, ὥστε προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ Βενιαμὶν ὀπισθοχώρησε βήματά τινα, καὶ ἡ ρὶς του ἐσμικρύνθη. Ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἀλβερτίναν, καὶ ἡ ρὶς του ἀνέλαβε πάλιν τὸ καταπληκτικόν της μῆκος. Ἠδύνατό τις νὰ τὴν ἐκβάλῃ διὰ μακρᾶν σάλπιγγα.

— Κατηραμένε μάγε! ἐκραύγασεν ὁ Μανασσῆς ρίπτων σχοινίον πρὸς τὸν σύμβουλον· δέσατε τὸν χρυσοχόον δι' αὐτοῦ τοῦ σχοινίου, πετάξατέ τον ἔξω, καὶ τὰ πάντα τελειώσουν.» Ὁ σύμβουλος ἔλαβε τὸ σχοινίον, ἀντὶ ὅμως νὰ τὸ ῥίψῃ ἐπὶ τοῦ χρυσοχόου τὸ διηύθυνε πρὸς τὸν λαιμὸν τοῦ ἰουδαίου, καὶ εὐθὺς ἀμφότεροι ἤρχισαν νὰ ὑψῶνται ἀπὸ τοῦ δαπέδου εἰς τὴν ὀροφὴν, νὰ κατέρχωνται καὶ ἐκ νέου ν' ἀνυψῶνται, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ρὶς τοῦ Βενιαμὶν ἐξηκολούθει ἑλονὲν μηκυνομένη, ἐν ᾧ ὁ Τοῦσμαν βλέπων πάντα ταῦτα ἐγέλα παραφόρως.

«Τώρα λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μανασσῆς σταθεὶς ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου, εἰς ἔργον καὶ ἡμεῖς!» Καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐν τῷ θυλακίῳ του, ἐξήγαγεν ἀπ' αὐτοῦ ὑπερμεγέθη ποντικὸν ὅστις ὥρμησε κατὰ τοῦ χρυσοχόου· ἐκεῖνος ὅμως τὸν ἐκέντησε διὰ χρυσῆς βελόνης, καὶ πάραυτα ὁ ποντικὸς ἐξέπνευσεν, ἐκπέμπων ὀξεῖαν κραυγήν.

Ὁ Μανασσῆς ὕψωσε τὴν πυγμὴν ἐναντίον τοῦ συμβούλου, κραυγάζων μανιωδῶς. «Ἄ Μελέτιε! συνώμωσας ἐναντίον μου μετ' αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου μάγου ἐν προσεκάλεσας διὰ τοῦτο εἰς τὴν οἰκίαν σου! κατηραμένος νὰ ἦσαι, σὺ καὶ ὅλη σου ἡ γενεά· καὶ θὰ μείνητε ὡς μικρὰ πτηνὰ ἐγκαταλελειμμένα· ἡ χλόη θ' ἀναφυῇ ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου σας καὶ ὅλαι σας αἱ ἐπιχειρήσεις θὰ ὁμοιάζωσι πρὸς τὰ ἔνειρα ἀνθρώπου πεινάλεου ὅστις πάντοτε ἐλπίζει, καὶ πάντοτε ἀφυπνίζεται κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης. Ὁ Δαλῆς θὰ ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ θὰ καταφάγῃ ὅλην σου τὴν περιουσίαν. Ρακένδυτος, θὰ ἐπαιτῇς εἰς τὴν θύραν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τοῦ λαοῦ οὓς περιφρονεῖς, καὶ οἵτινες θὰ σ' ἐκδιώκωσιν ὡς σκύλον. Κατηραμένες! κάτηραμένος νὰ ἦσαι, σύμβουλε Μελέτιε Φοσβίνκελ!»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐξῆλθεν ἐσπευσμένως τοῦ θαλάμου μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Ἡ Ἀλβερτίνα ἔμενε περίτρομος, μὲ τὴν κεφαλὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ κόλπου τοῦ Ἐδμόνδου· ὁ χρυσοχόος πλησιάσας τὸ νεαρὸν ζεῦγος, εἶπε μειδιῶν. «Μὴ ταράττεσθε καθόλου ἀπ' αὐτὰς τὰς τρέλας· ὅλα θ' ἀποβῶσι κατ' εὐχὴν, σᾶς τὸ ὑπέσχομαι· ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποχωρισθῆτε προτοῦ ὁ σύμβουλος καὶ ὁ γραμματεὺς συνέλθωσιν ἐν τοῦ τρόμου των.» Καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου.

=

Κεφάλαιον πέμπτον.

Αἱ ἀραὶ τοῦ Μανασσῆ ἐπτόησαν τὸν σύμβουλον πολὺ πλειότερον ἢ αἱ μαγεῖαι τοῦ χρυσοχόου. Ἡ κατάρα ἐκείνη ἦτο πραγματικῶς φρικώδης, διότι ἀνήγγελλεν εἰς τὸν σύμβουλον τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Δαλῆ.

Ἀγνοῶ, ἀναγνῶστά μου ἂν σοὶ εἶνε γνωστὸς ὁ παρὰ τῶν ἰουδαίων καλούμενος Δαλῆς.

Ἡ γυνὴ πτωχοῦ τινος ἰουδαίου, ἀναφέρει ὁ ταλμουδιστὴς, εὗρεν ἡμέραν τινὰ ἐπὶ τοῦ ὑπερῴου τῆς μικρᾶς της οἰκίας ἄνθρωπον γυμνὸν καὶ ἰσχνὸν ὡς σκελετὸν, ὅστις παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ τῷ παράσχῃ ἄσυλον καὶ τροφήν. Ἡ γυνὴ κατέβη φρικιῶσα τὴν κλίμακα καὶ εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της. «Εἷς γυμνὸς καὶ πεινάλεος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας ζητῶν ἔλεος· ἀλλὰ πῶς νὰ συντρέξωμεν αὐτὸν τὸν ξένον, ἀφοῦ μὲ τόσους κόπους κερδίζομεν καθ' ἑκάστην τὰ ἀπολύτως δι' ἡμᾶς ἀναγκαῖα;»

— Θ' ἀναβῶ, ἀπήντησεν ὁ σύζυγος, καὶ θὰ σκεφθῶ διὰ τίνος τρόπου νὰ τὸν ἐκδιώξω. Διατί, εἶπε πρὸς τὸν ξένον, ἦλθες ἐδῶ νὰ καταφύγῃς; ἐγὼ εἶμαι τόσον πτωχὸς καὶ ἀνίκανος νὰ σὲ συνδράμω. Ἐγέρθητι καὶ πορεύου εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων οἵτινες ἔχουσιν ἄφθονα τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ συμποσιάζουσι λαμπρῶς.

— Πῶς, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος, ζητεῖς νὰ μὲ διώξῃς ἀπὸ τοῦ ἀσύλου μου! Εἶμαι ὡς βλέπεις γυμνὸς, καὶ δὲν δύναμαι ἐν τοιαύτῃ καταστάσει νὰ εἰσέλθω εἰς οἴκους πλουσίων. Κατασκεύασόν μοι ἔνδυμα κατάλληλον, καὶ εὐθὺς τότε ἀπέρχομαι.»

Προτιμώτερον, ἐσκέφθη ὁ ἰουδαῖος, νὰ δαπανήσω ὅ,τι μοὶ ἐναπομένει ὅπως ἐκβάλω τῆς οἰκίας μου αὐτὸν, ἢ νὰ τὸν βλέπω ἐδῶ καταβροχθίζοντα ὅ,τι διὰ τόσων κόπων κερδίζω. Ἔσφαξε τὸν τελευταῖόν του μόσχον, ἐξ οὗ ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἐτρέφετο ἐπὶ πολὺ αὐτὸς καὶ ἡ ζύγωγός του· ἐπώλησε τὸ κρέας, καὶ ἠγόρασεν ἔνδυμα διὰ τὸν ξένον. Ἀλλ' ὅτε μετέδη ἵνα τῷ προσφέρῃ τοῦτο, ὁ τόσον μικρὸς καὶ ἰσχνὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶχε τώρα μεταβληθῇ εἰς μέγαν καὶ εὔσαρκον, καὶ τὸ ἔνδυμα τῷ ἦτο πολὺ στενόν. Μετ' ἀπελπισίας ὁ πτωχὸς ἰουδαῖος εἶδε τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην, ὁ δὲ ξένος τῷ εἶπε. «Παραιτήθητι τῆς ἰδέας τοῦ νὰ μ' ἐκδιώξῃς, διότι μάθε ὅτι εἶμαι ὁ Δαλῆς.» Ὁ ταλαίπωρος ἰουδαῖος συνέστρεψε τὰς χεῖρας ἐκβάλλων κραυγὰς ἀπελπισίας. «Θεὲ τῶν πατέρων μου, εἶπε, μ' ἔπληξεν ἡ ῥάβδος τῆς ὀργῆς σου· ἐὰν ἦσαι ὁ Δαλῆς, δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ φύγῃς, καὶ θὰ μεγεθύνεσαι ἕως οὗ καταφάγῃς ὅλα μου τὰ ὑπάρχοντα.»

Ὁ Δαλῆς εἶνε ἡ δυστυχία, ἤτις, ἅπαξ εἰσελθοῦσα εἴς τι μέρος, δὲν ἀποσύρεται πλέον καὶ ἐκτείνεται ἐκεῖ ἀεννάως.

Ἐὰν ὁ σύμβουλος εἶχε κατατρομάξει ἐκ τῆς ἀρᾶς τοῦ Μανασσῆ, ἐτρόμαξε ἀφ' ἑτέρου καὶ τὸν γηραιὸν Λεονάρδον ὅστις ἐγνώριζε τόσας μαγείας, καὶ οὗτινος ἡ θέα τῷ ἐνέπνεεν ἀλλόκοτον τρόμον. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῶν δύο τούτων, ἐζήτησε νὰ κατευνάσῃ ὅλην αὐτοῦ τὴν ὀργὴν κατὰ τοῦ Ἐδμόνδου, ὃν ἐθεώρει ὡς τὸν αἴτιον ὅλων τῶν διατρεξάντων. Τὴν ὀργήν του δὲ ταύτην ἐπηύξησεν ἔτι μᾶλλον ἡ Ἀλβερτίνα, μὴ παύουσα νὰ δι[illegible]

αρὸν ζωγράφον καὶ ὅτι κατ' οὐδένα λόγον θὰ ἔστεργε νὰ νυμφευθῇ τὸν σχολαστικὸν Τοῦσμαν ἢ τὸν ἀνυπόφορον βαρῶνον.

Ὁ σύμβουλος ἔπεμψε πρὸς τὸν Ἐδμόνδον ἐπιστολὴν ἐν ᾗ ἐξέσπα ὅλη αὐτοῦ ἡ ὀργή, καὶ δι' ἧς τῷ παρήγγελλεν ἐν τέλει νὰ μὴ πατήσῃ πλέον ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας του.

Τὸ ἑσπέρας μεταβὰς ὁ Λεονάρδος, κατὰ τὸ σύνηθες, εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ νεαροῦ ζωγράφου, τὸν εὗρε διατελοῦντα ἐν ἄκρᾳ ἀπελπισίᾳ.

«Τί μὲ ὠφελεῖ τώρα, ἀνέκραξεν ὁ Ἐδμόνδος, ἂν μοὶ προσφέρετε τὴν συνδρομήν σας καὶ ἐπεμακρύνατε τοὺς ἀντεραστάς μου; Αἱ μαγεῖαί σας ἐνέσπειραν πανταχοῦ τὸν τρόμον καὶ παρενεβάλετε εἰς τὴν πορείαν μου κωλύματα ἀδιάβατα. Ἀναχωρῶ μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην, ἀπέρχομαι εἰς Ρώμην.

—Τοῦτο πράττων, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, ἐκτελεῖς ἀκριβῶς τὴν ἐπιθυμίαν μου. Ἐνθυμοῦ ὅτι, ὁπότε τὸ πρῶτον μοὶ ὡμίλησας περὶ τοῦ ἔρωτός σου, σοὶ ἀπήντησα ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἰς νεαρὸς ζωγράφος ὀφείλει νὰ τρέφῃ ἔρωτα, ἀλλὰ νὰ μὴ σκέπτηται εὐθὺς καὶ περὶ γάμου. Σοὶ ἔφαρα τότε ἀστειζόμενος τὸν νεαρὸν Στερνβάλδον ὡς παράδειγμα, τώρα δὲ σοὶ λέγω σοβαρῶς ὅτι: ἂν ἐπιθυμῇς νὰ καταστῇς ζωγράφος διάσημος, ἀπόβαλε πᾶσαν περὶ γάμου ἰδέαν· πορεύθητι εἰς τὴν χώραν τῆς καλλιτεχνίας, μελέτησον μετὰ ζήλου τὰ μνημεῖά της, καὶ οὕτω θὰ καθέξῃς τὴν πρακτικὴν δεξιότητα ἥτις θὰ σὲ καταστήσῃ ἔνδοξον ἐνταῦθα.

—Ἄ! ἀπήντησεν ὁ Ἐδμόνδος, πόσον ἐφάνην ἀνήκουστος ἐμπιστευθεὶς εἰς σᾶς τὸν ἔρωτά μου! διότι σεῖς, παρὰ τοῦ ὁποίου περιέμενον συνδρομὴν πραγματικήν, σεῖς αὐτὸς ἐργάζεσθε ἐναντίον μου, καὶ τέρπεσθε καταστρέφων τὰς γλυκυτέρας μου ἐλπίδας.

— Ὦ νέε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ χρυσοχόος, ἔσο εἰς τὰς ἐκφράσεις σου μετριώτερος· μὴ ἐξάπτου τόσον, καὶ σκέφθητι ὅτι εἶσαι ἀκόμη πολὺ ἄπειρος ὥστε νὰ εἰσθύσῃς εἰς τὰ σχέδιά μου· ἀλλὰ συγχωρῶ τὴν τόσην σου ὀργὴν ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἔρωτά σου.

— Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ νυμφευθῶ τὴν Ἀλβερτίναν, προσέθηκεν ὁ Ἐδμόνδος, ἐὰν τὴν ἐμνηστευόμην, θ' ἀπηρχόμην εἰς Ἰταλίαν, θὰ ἐσπούδαζον ἐκεῖ ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ εἶτα θὰ ἐπέστρεφον περιχαρὴς πλησίον τῆς ἀγαπητῆς μου.

— Πῶς! Ἐδμόνδε, ἀνέκραξεν ὁ χρυσοχόος, αὐτὸ ἦτο πράγματι τὸ σχέδιόν σου;

— Ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίθη ὁ ζωγράφος, ὁ πρὸς τὴν Ἀλβερτίναν ἔρως μου δὲν ἐνέκρωσεν ἐν ἐμοὶ τὸ διὰ τὴν τέχνην αἴσθημα.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι, εἶπεν ὁ χρυσοχόος, ὅτι ἂν ἐπιτύχῃς τὴν χεῖρα τῆς Ἀλβερτίνας θ' ἀναχωρήσῃς πάραυτα δι' Ἰταλίαν;

— Βεβαίως, αὐτὴ ἦτο ἡ σταθερά μου ἀπόφασις ἣν ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ ἐκτελέσω.

— Λοιπόν, Ἐδμόνδε, εἶπε φαιδρῶς ὁ χρυσοχόος, λάβε θάρρος· ἡ ἀπόφασις αὕτη σοὶ ἐξησφάλισε τὴν νύμφην. Ἔχεις τὸν λόγον μου ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἡ Ἀλβερτίνα θὰ ἦναι μνηστή σου. Μὴ ἀμφίβαλλε ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ πράξω ὅσα λέγω.»

Ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἀπήστραψαν ἐπὶ τοῦ βλέμματος τοῦ Ἐδμόνδου· καὶ ὁ χρυσοχόος ἀπεσύρθη, ἀφήσας τὸν φίλον του παραδεδομένον εἰς τὰς γλυκυτέρας τῶν ἐλπίδων.

=

Κεφάλαιον ἕκτον.

—

Ἐν τῷ μεμονωμένῳ μέρει τοῦ δάσους, ὁ γραμματεὺς τοῦ σφραγιδοφυλακείου ἐκάθητο κάτωθεν μεγάλου δένδρου, ὡς τρωθεὶς ἱππότης, ἀφηγούμενος τοὺς πόνους τῆς καρδίας του εἰς τὰς ἀπίστους αὔρας τοῦ φθινοπώρου.

« Ὦ δίκαιε Θεέ, ἀνέκραζε, ταλαίπωρε γραμματεῦ, ἦσαν λοιπὸν ἀξιοστῶντόσων προσβολῶν καὶ ὕβρεων ἀξύπέστης;»

« Ὁ Θωμάσιος δὲν παραδέχεται ὅτι ὁ γάμος δὲν κωλύει τινὰ τοῦ νὰ ἦναι σώφρων· καὶ ἐν τούτοις, ἀφ' ὅτου ἤρχισες νὰ σκέπτησαι περὶ γάμου, ἀπώλεσες τὸ καλόν σου λογικόν! Πόθεν λοιπὸν ἄραγε πηγάζει αὐτὴ ἡ τόση ἀποστροφὴ τῆς Ἀλβερτίνας πρὸς τὸ ἐνάρετόν σου πρόσωπον; Τοὐλάχιστον, ἐὰν ἦσο κανεὶς πολιτικὸς, ὅστις ὀφείλει νὰ μένῃ ἄγαμος, ἢ νομομαθής τις ὁ ὁποῖος κρίνει καλὸν, ἀκολουθῶν τὰ δόγματα τοῦ Κλεοβούλου, νὰ δέρῃ τὴν γυναῖκά του, ὁσάκις αὕτη περιπίπτει εἰς κανὲν σφάλμα; Ὦ Θεὲ ἐπουράνιε! Τί συμφορά! Διατί, ἀγαπητέ μου γραμματεῦ, νὰ ἦσαι τόσον ἐχθρὸς τῶν νεχρομάντεων, οἵτινες ἐκλαμβάνοντες δι' ὑφάσμα τὸ τρυφερόν σου πρόσωπον, τὸ βάφουσιν ὅπως ὅπως μὲ ἕνα ἀναιδῆ χρωστῆρα; Ναί, εἶνε δυστύχημα φρικῶδες· ἤλπιζον τοὐλάχιστον εἰς τὸν φίλον μου Στρέκκιον, χημικὸν μέγαν· ἀλλ' αἱ προσπάθειαί του ὅλαι ἀπέβησαν μάταιαι. Ὅσον πλύνομαι μὲ τὸ ὕδωρ τὸ ὁποῖονμοὶ ἔδωκε, τόσον πλειότερον πρασινίζω, μολονότι τὸ πράσινον τοῦτο μεταβάλλεται εἰς διάφορα νέφη, καὶ οὕτω τὸ προσωπόν μου παριστᾷ ἀλληλοδιαδόχως τὰ χρώματα τοῦ ἔαρος, τοῦ θέρους καὶ τοῦ φθινοπώρου. Ναί, τὸ ἀποτρόπαιον αὐτὸ χρῶμα θὰ ἦναι ἡ καταστροφή μου, καὶ ἂν ὁ χειμὼν δὲν μὲ κάμῃ νὰ ριφθῶ εἴς τινα λίμνην.»

Καὶ πολὺ δικαίως ἐθρήνει ὁ Τοῦσμαν οὕτω πῶς, διότι ἡ ἐπὶ τῆς μορφῆς του βαφὴ δὲν ἦτο ἐκ τῶν συνήθων, ἀλλ' ἔμενεν ἀνεξάλειπτος ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ὁπότε ἐξήρχετο ἐν ἡμέρᾳ, ἐβύθιζε τὸν πῖλον μέχρις ὤτων καὶ ἔκρυπτε τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου διὰ τοῦ ρινομάκτρου του· τὴν δὲ νύκτα διήρχετο τὰς ὁδοὺς δρομαῖος, ἐκ φόβου ἀφ' ἑνὸς πρὸς τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν παίδων καὶ ἀφ' ἑτέρου πρὸς ἐνδεχομένην συνάντησιν μετά τινος τῶν ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου, ἔνθα δὲν μετέβαινε πλέον, προσποιούμενος τὸν ἀσθενῆ.

Πολλάκις συμβαίνει νὰ συναισθανώμεθα τὰς λύπας ἡμῶν βαρύτερον ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἢ ἐν μέσῳ τῶν θορύβων τῆς ἡμέρας· καὶ ὅσον τὰ νέφη ἐπυκνοῦντο, ὅσον ὁ φθινοπωρινὸς ἄνεμος ἐμυκᾶτο ἐν τῷ δάσει, τόσῳ μᾶλλον ὁ Τοῦσμαν ἠσθάνετο τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς του.

Ἡ φρικώδης σκέψις τοῦ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὸν ταλαίπωρόν του βίον ριπτόμενος ἔν τινι λίμνῃ, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὸν εἶχε κυριεύσει, ὥστε τὴν ἐθεώρει πλέον ὡς ἐπιβαλλομένην αὐτῷ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης.

« Ναὶ ἀνέκραξε διὰ φωνῆς τρεμούσης καὶ ἐγειρόμενος, ναί, πτωχὲ γραμματεῦ, τετέλεσται, κανεὶς Θωμάσιος δὲν δύναται πλέον νὰ σὲ σώσῃ· ἀπέθανε, καλὲ Τοῦσμαν! Χαῖρε, σκληρὰ Ἀλβερτίνα! δὲν θὰ ἐπανίδῃς πλέον τὸν γαμβρὸν ἔν τόσον σκληρῶς ἀπεποιήθης!»

Καὶ ὁρμήσας πρός τινα λάκκον ἐν διέκρινεν ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ λυκαυγοῦς, ἔστη παρὰ τὸ χεῖλος αὐτοῦ.

Ἡ περὶ προσεγγίζοντος θανάτου σκέψις τῷ ἐτάραξεν ἀναμφιβόλως τὸ λογικὸν, διότι ἤρξατο τονίζων τὴν ἐπῳδὴν ἀγγλικοῦ τινος ᾄσματος: « Οἱ λειμῶνες πρασινίζουν,» οἱ λειμῶνες πρασινίζουν.» Εἶτα ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος τὴν Πολιτικὴν Σοφίαν, τὸ Καλενδάριον τῆς αὐλῆς καὶ τὴν Τέχνην τοῦ παρατείνειν τὸν βίον τοῦ Οὐφελάνδου· ἡτοιμάζετο δὲ καὶ αὐτὸς ν' ἀκολουθήσῃ τὴν τύχην τῶν προσφιλῶν του βιβλίων, ὁπότε ἠσθάνθη ἑαυτὸν κρατούμενον ὑπὸ χειρὸς στιβαρᾶς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΤΕΛΕΤΗ ΓΑΜΩΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΠΕΡΙΣ ΤΩΝ ΒΙΤΩΛΙΩΝ ΧΩΡΙΚΟΙΣ.

—

Γενικῶς καὶ σχεδὸν ἀνεξαιρέτως παρ' ἅπασι τοῖς χωρικοῖς ἡ κόρη ἔχει μεγαλειτέραν ἡλικίαν τοῦ νέου, διότι μένουσα ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ ὅσον τὸ δυνατὸν χρονιώτερον, παρέχει περισσοτέρας, ὡς εἰκὸς, ὑπηρεσίας εἰς τοὺς ἑαυτῆς γονεῖς, μεταβαίνουσα δὲ εἰς τοῦ πενθεροῦ τὴν οἰκίαν, ἐνήλικος ἤδη, καὶ ἐπομένως ἔμπειρος τῶν ἐργασιῶν, ἔχει μεγαλειτέραν παρ' αὐτῷ ἀξίαν. Ὅθεν καὶ εἰκοσιπενταετὴ ἄγαμον κόρην εἶνε δυνατὸν νὰ ἴδῃ τις, ἐνῷ οἱ νέοι νυμφεύονται καὶ τοῦ 18ου ἔτους νεώτεροι. Ἐνίοτε οἱ γονεῖς νυμφεύουσι τὰ τέκνα των καὶ δεκαπενταετῆ μετὰ εἰκοσιπενταετοῦς κόρης ἢ καὶ μεγαλειτέρας, ὅταν ἔχωσιν ἀνάγκην γυναικείων χειρῶν διὰ τὰς ἐργασίας των.

Ἐνῶ ἡ νύμφη τῶν πόλεων πλὴν τῆς προικὸς δίδει εἰς τὸν νυμφίον τράχωμα, ἤτοι χρηματικήν τινα προσφοράν, παρὰ τοῖς χωρικοῖς τοὐναντίον ἡ νύμφη λαμβάνει παρὰ τοῦ γαμβροῦ.

Νομίζω ὅτι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπῆρχε τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ τὰ διδόμενα χρήματα παρὰ τοῦ γαμβροῦ εἰς τὴν νύμφην ἐλέγοντο ἔεδνα.

Συνάπτονται δὲ εἰς γάμον διὰ τῆς πρωτοβουλίας τῶν γονέων ἢ διὰ τῆς ἰδίας ἐκλογῆς. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἔχει πάντοτε βάσιν ἐρωτικήν. Οἱ ἔρωτες συνάπτονται κατὰ τὴν συνεργασίαν ἐν τῇ ὑπαίθρῳ χώρᾳ, ἢ ἐνῶ ὑδρεύονται εἰς τὰ κοινὰ ῥέατα, ἔτι δὲ εἰς τοὺς χορούς, οἵτινες γίνονται κατὰ τὰς θρησκευτικὰς πανηγύρεις τὰς τελουμένας ἢ ἐν τῷ ἰδίῳ χωρίῳ ἢ ἐν ἄλλοις γειτονικοῖς, ἢ καὶ ἐν τοῖς πλησιοχώροις μοναστηρίοις.

Εἰς τοὺς χοροὺς τοὺς τελουμένους ὑπὸ τὸν μονότονον ἦχον τῆς κάδας ἢ τοῦ αὐλοῦ, οὐχὶ ὅμως πλαγίου ἀλλ' εὐθυτενοῦς, λαμβάνουσι μέρος ἀναμίξ ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι καὶ νέαι. Αἱ δὲ ἀρεταὶ νέας τινὸς πλὴν τῆς σωματικῆς καλλονῆς εἶνε καὶ τὸ εὔρωστον αὐτῆς. Γίνεται συνεννόησις ἀμέσως ἢ διὰ τρίτου προσώπου περὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως, καὶ ἂν μὲν οἱ γονεῖς ἀμφοτέρων συγκατατεθῶσι, τελοῦνται οἱ γάμοι, εἰ δὲ μή, γίνεται ἁρπαγὴ τῆς κόρης, ἥτις φυγὰς ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου ἀκολουθεῖ τὸν ἐκλεκτόν της.

Ἀξιοσημείωτον ἐν τοῖς χοροῖς εἶνε τὸ ἑξῆς. Ὅταν νέα τις ἀποφασίσῃ ν' ἀφήσῃ πλέον τὸν πατρικὸν οἶκον καὶ νὰ ζητήσῃ ἀποκατάστασιν ἐν γνώσει-ἐννοείται-τῶν γονέων της, προσεπιῤῥάπτει ἐπὶ τοῦ φορέματος κατὰ τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος κέντημά τι κυκλοτερές. Πρὸς τὰς ἐχούσας τὸ τοιοῦτο διακριτικὸν σημεῖον ἀτενίζοντες οἱ νέοι ποιοῦνται τὴν ἐκλογήν των.

Ἀφοῦ ἀποφασισθῇ ἡ εἰς γάμον σύναψις, οἱ οἰκεῖοι τοῦ μελλονύμφου μὲ τρεῖς μεγάλους ἄρτους καὶ μετὰ ἑφτοῦ ἀμνοῦ ἢ χοιριδίου καὶ ὀπωρῶν, συνήθως μήλων, μεταβαίνουσιν οὐχὶ πλείονες τῶν 5-6 εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μελλονύμφου καὶ ἐκεῖ δίδουσι τὰ σημάδια, δακτύλιον μετὰ προσδεδεμένων νομισμάτων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν.

Κατὰ τὴν ζύμωσιν τῶν ἄρτων ἡ πρώτη ἀνάμιξις τῶν ἀλεύρων μετὰ τοῦ ὕδατος γίνεται ὑπὸ νεαρᾶς παρθένου, ἧς ἀμφότεροι οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἦναι ζῶντες, καὶ διὰ τοῦ ἑστορος· (ἑστὼρ εἶνε ὁ πασσαλίσκος, δι' οὗ συνδέεται ὁ ζυγὸς μετὰ τοῦ ρυμοῦ τῆς ἁμάξης). Ὅταν δὲ παρατεθῶσιν οἱ ἄρτοι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ῥίπτουσιν ἐπ' αὐτῶν ἀργυρᾶ νομίσματα, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας, ὡρισμένα ὡς δῶρα διὰ τὴν νύμφην, ἥτις ἀντίδωρα προσφέρει χειρόμακτρα ὑφασμένα ὑπὸ τῆς ἰδίας. Μετὰ δὲ τὰς παρατεταμένας εὐχὰς ὑπὲρ εὐζωΐας, εὐημερίας καὶ πολυτεκνίας τῶν εἰς γάμον συναπτομένων, καθ' ἃς δὲν λείπουσι καὶ αἱ εὐχαὶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς, εὐρωστίας καὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἀπαραιτήτων συνεργατῶν, τῶν κτηνῶν δηλονότι, παραδίδονται εἰς τὴν εὐθυμίαν.

Ὁ χρόνος ὁ μεσολαβῶν διὰ τῶν ἀρραβώνων μέχρι τοῦ γάμου εἶνε συνήθως βραχὺς· εἷς ἢ δύο μῆνες εἶνε ὁ ἀνώτατος ὅρος, ἐκτὸς ἀπροσδοκήτων κωλυμάτων.

Ἡ τελετὴ τῶν γάμων γίνεται κυρίως ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ γαμβροῦ, αἱ δὲ ἑστιάσεις τῶν συγγενῶν καὶ φίλων παρὰ τῷ γαμβρῷ ἄρχονται ἀπὸ τοῦ Σαββάτου καὶ λήγουσι τὴν Τρίτην, καὶ αἱ τῆς νύμφης λήγουσι τὴν Δευτέραν.

Τὸ Σάββατον ἀπὸ πρωΐας ὁ γαμβρὸς, ἐστεμμένος μὲ χλωρὸν στέφανον, φέρων τσότραν πλήρη οἴνου καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τῶν παρανύμφων, προσκαλεῖ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους οἵτινες, ἀποδεχόμενοι τὴν πρόσκλησιν ὀφείλουσι νὰ ἐκπίωσιν ὀλίγον οἶνον ἐπευχόμενοι αὐτῷ πάντα τὰ κατενόδια.

Οἱ γάμοι συνήθως γίνονται μετὰ τὰ μέσα τοῦ Φθινοπώρου. Ἂν δὲ γείνωσι γάμοι τὸν χειμῶνα, ὁ στέφανος πλέκεται ἐκ πυξαρίου ἢ ἔκ τινων ξηρῶν ἀνθῶν καὶ βασιλικοῦ ξηροῦ.

Ἡ μεγάλη ἑστίασις γίνεται τὴν ἑσπέραν τῆς Κυριακῆς, καθ' ἣν ὅσοι τῶν προσκεκλημένων παρευρεθῶσι, φέρουσιν οἴκοθεν ἄρτον μέγαν, ἐψημένον ὑπὸ τὴν γάστραν, ἔνταψὶ μετὰ μαγειρεύματος ἐκ κρέατος ἢ ἐξ ἰχθύων καὶ τὴν ἀχώριστον τσότραν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν τὸ μαγείρευμα τοῦ γαμβροῦ εἶνε ἁλίαν περιωρι-

σμένον, καὶ δὲν παρατίθεται ἐνίοτε εἰς τὴν τράπεζαν, διότι τὰ τῶν προσκεκλημένων εἶνε ἀφθονότατα.

Τὴν Κυριακὴν μετὰ μεσημβρίαν παραλαμβάνουσι τὴν νύμφην ἐφ' ἵππου ἀνεξαιρέτως. Ἂν δὲ ἡ νύμφη εἶνε ἐν ἄλλῳ χωρίῳ, μεταβαίνουσιν ἔφιπποι πρὸς παραλαβὴν αὐτῆς, ἐνῷ καθ' ὁδὸν δὲν λείπουσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἁσμάτων καὶ ζωηροὶ πυροβολισμοί. Εἴτε πεζῇ γίνεται ἡ συνοδεία εἴτε ἐφ' ἵππων, ὁ νουνὸς ἢ ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο παρανύμφων φέρει ἐπὶ κεφαλῆς στέφανον ὀγκώδη προωρισμένον διὰ τὴν νύμφην καὶ κρατεῖ σημαίαν ἐρυθρὰν μετὰ λευκοῦ σταυροῦ.

Ἅμα φθάσῃ ἡ συνοδεία εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νύμφης, παρθένοι σύντροφοι αὐτῆς προσκαλοῦσι δι' ἁσμάτων τὸν παράνυμφον νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν νύμφην· ἐνῷ δὲ ἐκεῖνος προσφέρει ἐμβάδας, ταύτας ἡ νύμφη ἀπωθεῖ, σημαίνουσα διὰ τούτου ὅτι ἀποποιεῖται τὴν πρόσκλησιν, ἔπειτα πείθεται ὑπὸ τῶν προτροπῶν τῶν φίλων της, ἀκολούθως ἐπιθέτει ὁ παράνυμφος τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νύμφης, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἀποποιεῖται. Ἀσπάζεται εἶτα τοῦτον τὸ πρόσωπον καὶ προσφέρει χειρόμακτρον, δι' οὗ ὁδηγεῖ αὐτὴν ὀλίγα βήματα, ἔπειτα δὲ τὴν ἀναβιβάζει ἐπὶ τοῦ ἵππου.

Ἡ νύμφη, ἀπομακρυνομένη τῆς πατρικῆς οἰκίας, μετὰ γόων ἀποχαιρετᾷ ἓν ἕκαστον τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας της.

Τὸν βαρὺν στέφανον φέρει ἐπὶ κεφαλῆς μέχρι τῆς Δευτέρας, καὶ πάντων καὶ πασῶν πάσης ἡλικίας φιλεῖ τὴν δεξιὰν μετὰ ὑποκλίσεως ἐδαφιαίας ἣν βραδέως καὶ ἠρέμα ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ, ἐξ οὗ χαρακτηρίζεται ἡ λεπτότης ἢ τὸ ἀγροῖκον αὐτῆς· τῶν δὲ πλησιεστάτων συγγενῶν φιλεῖ καὶ τὸ πρόσωπον κατὰ τὰς παρειάς, ἐφαπτομένας διὰ τῶν ἐκατέρωθεν παρειῶν.

Ἅμα φθάσασιν τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ μέλλοντος συμβίου ὁ πενθερὸς, ἢ μὴ ὑπάρχοντος τούτου ὁ πρεσβύτερος τῶν συγγενῶν καταβιβάζει ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἡ δὲ πενθερὰ καὶ ἄλλαι συγγενεῖς ὑποδέχονται αὐτὴν ἐπὶ θύραις μετὰ ἄρτου, μέλιτος καὶ οἴνου, τὴν ὁδηγοῦσιν ἐκτὸς τῆς οἰκίας πρὸς γωνίαν τινὰ, καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἡ νύμφη βαπτίζουσα τὸν λειχανὸν τῆς δεξιᾶς ἐν τῷ μέλιτι χαράξῃ σταυρὸν, δέχεται τρεῖς συγκρούσεις τῆς κεφαλῆς της πρὸς τὸν τοῖχον, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι ὀφείλει νὰ ἦνε προσκεκολλημένη εἰς τὸν νέον οἶκόν της.

Ἡ στέψις γίνεται κατ' οἶκον, τὰ δὲ στέφανα εἶνε κατεσκευασμένα αὐτοσχεδίως ἐκ κλημάτων, ἐξ ὧν προσδέονται δι' ἐρυθρᾶς μεταξίνης σταυροὶ ἐκ κλημάτων ὁμοίων.

Κατὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ὑμεναίου, οἱ φίλοι τοῦ γαμβροῦ ἄδουσιν ἄσματα φαιδρὰ ὑμεναίου, ἅτινα ἐπακολουθοῦσι πυροβολισμοὶ δηλοῦντες τὸ τέλος.

Τὴν νύκτα τῆς πρώτης Παρασκευῆς μετὰ τοὺς γάμους ἔθιμον ἀπαραβατον εἶνε νὰ κοιμηθῶσιν ἐν ξένῃ οἰκίᾳ· δι' ὃ, ἂν δὲν προσκληθῇ παρ' οὐδενὸς, αὐτόκλητον τὸ νεαρὸν ζεῦγος μεταβαίνει παρὰ συγγενεῖ τινι ἢ φίλῳ.

Κ. Γκ.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΕΡΩΤΕΣ ΑΗΔΟΝΟΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟΥ.

(Φανταστικὸν διήγημα τοῦ Féficien Mallefille.)

Ἐν θελκτικῷ τινι κήπῳ τῆς Δύσεως νέον ῥόδον, τὸ ἀγλάϊσμα τοῦ στελέχους αὐτοῦ, ἔβλεπε καθ' ἑκάστην αὐξανομένην τὴν εὐτυχίαν μετὰ τῆς καλλονῆς του. Ἑκάστην ἡμέραν ὁ ἥλιος, ἵν' ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, τὸ ἐθέρμαινε διὰ τῶν ἡδυτέρων του ἀκτίνων, ἑκάστην δὲ νύκτα ἡ δρόσος τὸ ἐπότιζε διὰ τῶν καθαρωτάτων σταγόνων της, καὶ καθ' ἑκάστην ὥραν ἡ αὔρα ἐθώπευεν αὐτὸ διὰ τῶν τρυφερωτέρων της πνοῶν.

Ἀλλ' οὔτε τὸν ἥλιον οὔτε τὴν δρόσον οὔτε τὴν αὔραν ἠγάπα. Ἀμέριμνον καὶ φαιδρὸν, ἀπήλαυε τῆς παρούσης ἡμέρας μηδαμῶς λυπούμενον διὰ τὴν παρελθοῦσαν μηδ' ἐπιθυμοῦν τῆς ἐπιούσης, ἀφίνον δὲ τὸν ἔρωτα νὰ κοιμᾶται ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς του καὶ τὰς εὐωδίας ἐν τῷ βάθει τοῦ κάλλους του.

Ἐν τούτοις, ἐκ τῶν θερμοτάτων χωρῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου εἶχε γεννηθῇ, ἀνεχώρησε μακρὰν ἀηδών τις, ὠθουμένη ὑπ' ἀορίστου ἀνησυχίας καὶ ἀπείρου περιεργείας. Ἐγκατέλιπε διὰ χώρας ἀγνώστους καὶ διὰ μέλον ἀβέβαιον τὸ ἐξ ἰασμίνων βάσος, ὅπερ τὴν εἶχε καλύψει διὰ τῶν φύλλων του καὶ τὴν εἶχεν εὐωδιάσει διὰ τῶν ἀνθέων του, τὴν μυστηριώδη φωλεάν, ἐν ᾗ εἶχε κοιμηθῇ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς μητρός της, καὶ τὴν ἀγαπην τῆς οἰκογενείας της, καὶ τὰ παιγνίδια τῶν συντρόφων της, καὶ τὸ δένδρον, ἐφ' οὗ ἐδοκίμασε τὰς πτέρυγάς της, καὶ τὴν ἠχώ, ἥτις ἐπανελάμβανε τὰ πρῶτα ᾄσματά της.

Καὶ διέτρεχε τὸν κόσμον παρατηροῦσα, ἀκούουσα, ῥεμβάζουσα, φάλλουσα, μηδενὶ παραβιομένη, μηδαμοῦ ἱσταμένη.

Περὶ τὴν δύσιν ὡραίας ἡμέρας ἀφίκετο, κεκμηκυῖα ἐκ τῆς ὁδοῦ καὶ ἀθυμοῦσα ἐκ τῆς ἐρημίας, εἰς τὸν κῆπον ἐν ᾧ ἦν τὸ ῥόδον, καὶ ὑπῆγε νὰ καθίσῃ ἐπὶ κλάδου συκομωρέας, ἀναμιμνησκούσης αὐτῇ τοὺς ἀγροὺς τῆς πατρίδος. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ, πλήρης μελαγχολικῆς συμπαθείας, ἔμελλε νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἐξόριστον ἀδελφήν της τὴν ἕνεκα τῆς ξένης γῆς ἀνίαν αὐτῆς, ἡ ἀλλοπρόσαλλος αὔρα ἔπνευσε πέριξ αὐτῆς, φέρουσα ἐπὶ τῶν πτερύγων της τὰς εὐωδίας, ἃς εἶχεν ἀφαιρέσει παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν ἐν τῷ κήπῳ ἀνθέων.

Ἡ ἀηδὼν ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὸ ῥόδον, ὅπερ ἠωρεῖτο νωχελῶς ἐπὶ τοῦ στελέχους του, ὡς χαιρετίζον τὸν δύοντα ἥλιον, ὅστις ἐχρύσου αὐτὸ διὰ τῆς τελευταίας ἀκτῖνός του.

Καὶ ἡ ἀηδὼν ἠγάπησε τὸ ῥόδον.

Κατ' ἀρχὰς ἔμεινε μεμαγευμένη· οἱ ὀφθαλμοί της ἐκλείσθησαν, ἡ φωνή της ἐσβέσθη, ἡ καρδία της ἐθολίδη, καὶ ἡ ζωή της, ἐπὶ στιγμὴν διακοπεῖσα, περιέπεσεν εἰς σκοτοδινίαν. Εἶτα δὲ, ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, ὅτε, ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ ἄνθος αὐτὸ, ἐν μέσῳ ἐκείνου τοῦ κήπου, δὲν ἦτο ὀρανία ἐμφάνισις ἐν εὐτυχεῖ ὀνείρῳ, ἔπτη αἴφνης πρὸς αὐτὸ, ἐγκαταλείπουσα τὴν δυστυχῆ συκομωρέαν, ἥτις ἐταράχθη ὀλιθερῶς ἐπὶ τῇ ψευσθείσῃ ἐλπίδι της.

Τότε ἤρξατο περιῤῥιπταμένη περὶ αὐτὸ, θαυμάζουσα

τὴν χάριν τῆς στάσεώς του, τὴν κεκαλυμμένην λάμψιν τῶν χρωμάτων του, τὴν τελείαν κομψότητα τῶν αἰθερίων σχημάτων του, τὴν ἄπειρον λεπτότητα τῶν διαφανῶν πετάλων του, ἐμβυθίζουσα τὸ βλέμμα της εἰς τὴν καλλονὴν αὐτοῦ.

Καὶ ὅτε ἡ αὔρα ἐπανῆλθεν ἵν' ἀφυπνίσῃ καὶ ἀνατινάξῃ τὰς νωχελῶς κοιμωμένας εὐωδίας ἐν τῷ κάλπῃ τοῦ φιλτάτου της, περιέπεσεν εἰς βαθεῖαν μέθην, ἐν ᾗ ἐξηφανίσθησαν συγχρόνως αἱ ἀναμνήσεις, αἱ λύπαι, αἱ ἐπιθυμίαι καὶ τὸ λογικὸν αὐτῆς. Ἐπελάθετο πάντων, τῆς πατρίδος της, τῆς μητρὸς, τοῦ κόσμου· δὲν ἔβλεπε πλέον ἢ ἓν ὄν, δὲν ἐσκέπτετο πλέον εἰμὴ περὶ ἑνὸς καὶ μόνου πράγματος, τοῦ ν' ἀγαπηθῇ ὑπὸ τοῦ ῥόδου.

Τὸ ῥόδον, μᾶλις παρετήρησεν, ὅτι ὑπῆρχε παρ' αὐτῷ πτηνόν τι, ἀσθενὲς τὸ σῶμα, πτωχὸν τὰ πτερὰ καὶ ἐστερημένον φωνῆς, διότι ἡ ἀηδὼν δὲν εἶχε καταλίπει τὴν ὑπερήφανον αὐτῆς ἕξιν τῶν σιγῶν τὴν ἡμέραν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συγκεχυμένου θορύβου τῶν ζωϊκῶν ἀοιδῶν· καὶ ἐλθόντος τοῦ λυκόφωτος, ἔκλεισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν καλυκά του καὶ ἀπεκοιμήθη φαιδρὸν καὶ ἀμέριμνον· ὡς καὶ κατὰ τὰς ἄλλας ἑσπέρας.

Ἀλλά, ὅτε ἡ νὺξ ἐξέτεινεν ἐπὶ τῶν ὁρατῶν πραγμάτων πέπλον σκότους ἀδιαισθήτου καὶ ὁ ὕπνος κατέπνιξεν ἐν τῷ κάλπῃ του πάντας τοὺς θορύβους τῆς φύσεως, ἡ ἀηδὼν, βασιλὶς τῆς σιγῆς καὶ τῆς σκιᾶς, ἠννόησεν ὅτι εἶχεν ἔλθει ἡ ὥρα, καὶ ἤρξατο ᾄδουσα.

Πρῶτον προέψαλε δι' ἀοριστων καὶ ἀλλοκότων τόνων, ῥιφθέντων τυχαίως πως ἐκ πάντων τῶν χορδῶν τῆς θαυμασίας φωνῆς αὐτῆς, μετὰ τῆς ἐπιτηδείου εὐμελείας μουσικοῦ λαμβάνοντος πεῖραν τοῦ ὀργάνου του ἅμα καὶ τῆς δυνάμεώς του ἵνα διεγείρῃ τὴν περιεργίαν καὶ προσελκύσῃ τὴν προσοχήν. Εἶτα δ' ἐσήγησεν ἐπὶ στιγμὴν ὡς ἵν' ἀναλάβῃ δυνάμεις.

Ἐκ τῶν ἀνηκούστων ἐκείνων τόνων ὁ κῆπος ἀφυπνίσθη. Αἱ πόαι, αἵτινες εἶχον κατακλιθῇ ἵνα κοιμηθῶσιν, ἀνύψωσαν τὰς μακρὰς καὶ λεπτὰς αὐτῶν κεφαλὰς ἵν' ἀκούσωσι· τὰ ἄνθη, ἀνοίγοντα ὀλίγον τοὺς κάλυκας των, ἀφῆκαν τὴν φορὰν ταύτην τὰ λεπτὰ θυλάκια αὐτῶν νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὴν δρόσον τῆς νυκτός· τὰ δένδρα ἀνετίναζον τὴν μεγάλην αὐτῶν κόμην καὶ τὰ πτηνὰ, ἀναγνωρίζοντα ἐξαίφνης τὸν κύριον αὐτῶν, ἔτρεμον ἐκ θαυμασμοῦ καὶ φθόνου.

Τὸ ῥόδον, ἀφυπνισθὲν ὡς καὶ τὰ ἄλλα, ἐλυπήθη διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἡσύχου ὕπνου του, μεμψιμοιρῶν κατὰ τῆς ἀδέξιου, ἥτις τὸν εἶχε διακόψει, καὶ, ἠναγκασμένον νὰ τὴν ἀκούσῃ, παρεσκευάσθη πρὸς τοῦτο μετὰ νωχελοῦς ὑποταγῆς.

Τὴν ἤκουσεν ἐπὶ πολύ.

Ἡ αὐτὴ φωνὴ ὑψώθη εἰς τὸν ἀέρα, σοβαρὰ καὶ θρηνώδης, διασπείρουσα βραδέως τὴν μελαγχολίαν διὰ τῶν κατωτάτων ῥθόγγων αὐτῆς καὶ, διατρέχουσα ἐπί τινων τόνων μόνων παντας τοὺς βαθμοὺς τῆς λύπης, ἀπὸ τοῦ ὑποκώφου τόνου τῆς θλίψεως μέχρι τῆς βαθείας ὀδύνης τῆς ἀπελπισίας, περιέπεσεν εἰς μικρὸν στεναγμὸν, ὅστις ἐφάνη ὡς ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς ἀνθρώπου θνήσκοντος.

Ἡ ἠχὼ δὲν εἶχεν ἐπαναλάβει τὸν τελευταῖον ἦχον, οἱ ἀκροαταὶ δὲν εἶχον ἔτι ἀνακουφίσει τὴν συγκίνησιν ἥτις κατεπέλεζεν αὐτοὺς, ὅτε ἡδὴ ἡ φωνὴ εἶχεν ἐξαφανισθῇ ὡς ἀστραπὴ εἰς τοὺς οὐρανούς. Τῷ ἀνεκφράστου λύπης ᾄσματι εἶχε διαδεχθῇ ἄνευ διαλείμματος ῥυθμὸς μεταβολῆς, ᾄσμα ἀμέτρου χαρᾶς. Ἦτο μελῳδία τις παραδοξος, διασπειρομένη μανιωδῶς, τρέχουσα τῇ δὲ κλείσε εἰς τὴν πεδιάδα, ὡς φορβὰς ἀραπετεύσασα, πηδῶσα ἀπὸ ἄκρας εἰς ἄκραν, κυλιομένη ἀπὸ ἀβύσσου εἰς ἄβυσσον, ἀνερχομένη, κατερχομένη, χανουσα αὐτὴ ἑαυτὴν καὶ ἐπανευρισκομένη ἀκαταπαύστως, ἀδύνατον νὰ φύγῃ ὡς καὶ νὰ συναντήσῃ τι·—βροχὴ τόνων μετὰ παταγου ἐκρηγνυμένων, λαμπρὰ ἁρμονία κραυγῶν ἀτάκτων, συριγμῶν ἀγρίων καὶ γελώτων ἀνεήτων·—ἄπειρος κλῖμαξ πορευομένη ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν καὶ συνενουμένη ὡς εἰς κύκλον,—ἓν θαυμαστὸν χαος ἁρμονικῶν παραφωνιῶν.

Ἔπειτα δ' ἐξαίφνης ἡ φωνὴ κατέπεσε καὶ ὡς παροργισμένη θάλασσα, ἥτις, πραϋνθέντος τοῦ ἀνέμου, ἔρχεται νὰ θωπεύσῃ δι' ἡσύχου κύματος τὴν παραλίαν, ἣν εἶχε κτυπήσει διὰ τῶν μανιωδῶν κυμάτων της, ἀντήχησεν ὕμνος ἔρωτος καὶ εὐτυχίας. Ἡ ὑπολαΐς ἐπανεῦρεν ἐν αὐτῷ τὸ κελαρυστικὸν ἀσμάτιόν της, ἡ περιστερὰ τὸν ἀβρὸν τρυσμόν της, ὁ κόσσυφος τοὺς περιπαθεῖς τόνους του καὶ τὰ πτηνὰ ἔκλαυσαν, διότι ἤκουσι τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἥτις πάντα συγχρόνως ὑπερέβαλλε. Πᾶν ὅ,τι εὐγλωττον περιέχει ἡ προσευχὴ, πᾶν ὅ,τι μαγευτικὸν ἔχει ἡ ἔκστασις, πᾶν ὅ,τι μεθυστικὸν ἔχουσιν ἡ ἐλπὶς καὶ ὁ εὐτυχὴς ἔρως τῶν ἡδονῶν, ἡ θαυμασία ἀοιδὸς τὸ διέσπειρεν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν της οἵτινες, πολὺν μετὰ ταῦτα χρόνον ἀφ' οὗ ἐπαύσατο, τὴν ἤκουον ἀκόμη μετὰ φρίκης καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ ῥόδον εἶχεν ἀκούσει ὡς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι· ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἶχεν ἀνεγείρει τὴν κεκλιμμένην αὐτοῦ κεφαλὴν, εἶχε πλατύνει τὰ πέταλά του, ἤνοιξε τοὺς πόρους του καὶ ἐγεύθη δι' ὅλων τῶν αἰσθήσεών του τῆς θείας μουσικῆς.

Εἶχε κλαύσει ἐκ τῶν τόνων τῆς βαθείας ἐκείνης ἀπελπισίας· εἶχε παρασυρθῇ εἰς τὴν ἰδιότροπον πτῆσιν τῆς ἐξαισίας ἐκείνης παραφροσύνης· εἶχε μεθυσθῇ ἐκ τοῦ μαγικοῦ ἐκείνου ποτηρίου, ὅπερ ἔγεμε μελῳδίας καὶ ἔρωτος.

Καὶ ὅτε μετὰ μίαν ὥραν ἡ ἀηδὼν περιῆλθε τὸν κῆπον ἵνα ἴδῃ τὰς ἐκοιμᾶτο καὶ τὰς ἐγρηγόρει ἐν τῇ σιγῇ, δὲν εὗρεν ἄλλον ἐγρηγορότα εἰμὴ τὸ ῥόδον, ὅπερ ἔτρεμεν ἐπὶ τοῦ στελέχους του, σφόδρα ἔτι πάλλον καὶ σχεδὸν λειποθυμον ἐκ συγκινήσεως.

Καὶ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, τὸ ῥόδον ἠγάπησε τὴν ἀηδόνα.

Αὕτη δὲ, βεβαία ὅτι δὲν ἀκούεται πλέον εἰμὴ ὑφ' ἑνὸς μόνου, ἤρξατο αὖθις ψάλλουσα διὰ τῆς ἀκαταπονήτου φωνῆς της νέον τι ᾄσμα ὅπερ δὲν ἀπηθύνετο εἰμὴ πρὸς αὐτὸ, ᾄσμα ὡραιότερον πάντων τῶν ἄλλων, δι' οὗ διηγήσατο αὐτῷ τὸν βίον της, τὸν ἔρωτά της, τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἐλπίδας της.

Ὅτε δ' ἔλαμψεν ἡ ἡμέρα, τὸ ῥόδον ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν μαγεύσασαν αὐτὸ μεταξὺ πάντων τῶν πτηνῶν, ἅτινα ἵσταντο πέριξ, ἀλλὰ δὲν εὗρεν αὐτήν. Ἤδη ἤρχιζε νὰ φοβῆται μήπως, ἀφ' οὗ τὸ κατέθελξεν, ἀφίπτατο μακρὰν αὐτῶν, ὅτε ἡ ἀηδὼν πλησιάζουσα ἡσύχως, ἠρώτησε τὸ ὄνομά του. Εἰς τὸν πρῶτον ἦχον τῆς φωνῆς της τὸ ῥόδον ἀνεγνώρισεν αὐτὴν καὶ τῇ εἶπε τρέμον :

— Τὸ ὄνομά μου εἶνε Γοὺλ.

— Ὦ Γοὺλ, σὲ ἀγαπῶ.

— Καὶ τὸ ἰδικόν σου ;

— Βαλβοὺλ.

— Σὲ ἀγαπῶ, ὦ Βαλβοὺλ !

Καὶ οἱ δύο ἐρασταὶ ἀνέμιξαν τὰς ψυχάς των διὰ μακροῦ φιλήματος.

Ἐξήχθησαν δ' ἐκ τῆς ἐκστάσεως αὐτῶν διὰ μεγάλου θορύβου πτερύγων καὶ εἶδον ἐν πνεῦμα πλανώμενον ὑπεράνω αὐτῶν.

— Μὲ ἀναγνωρίζετε ; εἶπε τὸ πνεῦμα διὰ φωνῆς αὐστηρᾶς.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ ἀηδών.

— Ἐγὼ, σὲ γνωρίζω, εἶπε τὸ ῥόδον, εἶσαι ὁ δαίμων, πρὸς ὃν εἶνε ἐμπεπιστευμένη ἡ φύλαξις τοῦ κήπου τούτου. Εἰς σὲ ἀνήκουσιν ἐνταῦθα πᾶν δικαίωμα καὶ πᾶσα ἰσχύς, καὶ ἡ θέλησίς σου εἶνε ὁ νόμος τῆς ζωῆς ἡμῶν.

— Ἔχει καλῶς. Καὶ γνωρίζεις τὰ ἔθιμα τοῦ κήπου;

— Πάντα.

— Ὅταν ἐν πτηνὸν καὶ ἓν ἄνθος ἀγαπῶνται, καὶ θέλωσι νὰ ἀνήκωσι τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο, γνωρίζεις τί ὀφείλουσι νὰ κάμωσι ;

— Ναί.

— Καὶ σὺ, ξένη ;

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ ἀηδών, γνωρίζω ὅτι εἰς τὸν τόπον μου ἀγαπῶμεν ὅπως μᾶς ἀρέσκει καὶ κάμνομεν ὅπως μᾶς συμφέρει· ὁ βίος μας εἶνε ἁπλοῦς ὡς τὸ ὕδωρ καὶ ἐλεύθερος ὡς ὁ ἀήρ.

— Ἐδῶ πᾶν πρᾶγμα ἔχει τὸν κανόνα του καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν νόμον της. Ὅταν δύο ὄντα θέλωσι νὰ ἀνήκωσι τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο καὶ νὰ γεύωνται ὁμοῦ τὰς ἡδύτητας τοῦ ἔρωτος, πρέπει νὰ ὁμόσωσιν ὅτι θὰ μείνωσιν αἰωνίως ἡνωμένα καὶ νὰ μὲ ἀρήσωσι νὰ τὰ συνδέσω δι' ἀλύσεως ἀδιαρρήκτου, καίπερ ἀοράτου. Θέλεις νὰ ὑποβληθῇς εἰς τὰ ἔθιμα ἡμῶν ;

— Δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλίπω τὴν ἐλευθερίαν.

— Τότε ἄφες πάραυτα τὰ μέρη ταῦτα καὶ μὴ ἐπάνελθε πλέον εἰς αὐτά.

Ἡ ἀηδὼν ἠνέωξε βραδέως τὰς πτέρυγας ῥίπτουσα πρὸς τὸ ῥόδον βλέμμα ἀπελπισίας, καὶ ἤρξατο ὑψουμένη εἰς τοὺς ἀέρας. Τὸ ῥόδον ὠχρίασε καὶ ἔκλινε τὴν θνήσκουσαν κεφαλήν του. Ἡ ἀηδὼν ἔστη πλανωμένη.

— Ἄπελθε, εἶπεν ὁ δαίμων.

— Οὐδέποτε, εἶπεν ἡ ἀηδὼν, κατερχομένη μετ' ὁρμῆς πρὸς τὸ ῥόδον. Ἔγειρον τὴν κεφαλήν, ὦ Γούλ, καὶ παρατήρησον τὴν προσοχήν σου ἐπανερχομένην πρὸς σὲ διὰ παντός. Αἰσθάνομαι ὅτι τὸ ἥμισυ τῆς ζωῆς μου ἀνήκει εἰς σέ, προσφιλέστατόν μοι ἄνθος, καὶ μακρὰν σου δὲν θὰ ἠδυνάμην πλέον νὰ πνέω. Τί μ' ἐνδιαφέρει τώρα ἡ ἐλευθερία ; Ἡ ἐλευθερία εἶνε καλὴ διὰ τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς ἀσθενεῖς· εἶνε δὲ περιττὴ εἰς τοὺς εὐτυχεῖς καὶ τοὺς πιστούς. Νὰ ζῶ μετὰ σοῦ παντοτε εἶνε ὡς νὰ εἶμαι αἰωνίως εὐτυχής. Καὶ πῶς δύναται νὰ παραπονηθῇ διὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς εὐτυχίας ;

— Ὦ Βαλθοὺλ, ἔσο εὐλογημένη, εἶπε τὸ ῥόδον. Μὲ ἀνεκαλέσας εἰς τὴν ζωήν· ἂν ἀνεχώρεις θ' ἀπέθνησκον.

— Λοιπὸν ἐπανέλαβεν ὁ ἀδυώπητος δαίμων, ὀμνύετε ὅτι θὰ μείνετε αἰωνίως ἡνωμένοι !

— Τὸ ὀμνύομεν, εἶπε ζωηρῶς τὸ ῥόδον.

— Τὸ ὀμνύω, ἐπανέλαβε σοβαρώτερον ἡ ἀηδών.

— Καὶ συγκατατίθεσθε νὰ φέρητε ὁμοῦ τὴν ἀδιάρρηκτον ἄλυσιν ;

— Συγκατατιθέμεθα.

Μόλις ἐτελείωσαν τὰς λέξεις ταύτας καὶ εὐθὺς ἠσθάνθησαν ἑαυτὰς συνδεθείσας διὰ δεσμοῦ ἀοράτου καὶ στερροῦ. Ὕψωσαν τοὺς ὀφθαλμούς ἵνα ἴδωσιν ἔτι μίαν φορὰν τὸν ἰσχυρὸν δαίμονα, οὗτινος ἡ θέλησις ἐξεπληροῦτο τόσῳ ταχέως. Ἀλλ' εἶχεν ἤδη ἀφανισθῇ.

Ἡ ἡμέρα αὕτη καὶ αἱ ἑπόμεναι παρῆλθον διὰ τοὺς δύω ἐραστὰς ἐν μαγευτικῇ ταχύτητι. Τὰ πάντα ἦσαν αὐτοῖς εὐτυχία.

Εἰς τὴν πρώτην λάμψιν τοῦ λυκέφωτος ἔπινον ὁμοῦ τὰ δάκρυα, ἅπερ ἡ ζηλότυπος δρόσος εἶχεν ἀφίσει νὰ πέσωσιν εἰς τὸν κόλπον τοῦ προσφιλοῦς ἄνθους. Ἐπληροῦντο ὁμοῦ ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς αὔρας, ἥτις ἤρχετο νὰ διακέψῃ τὸν ὕπνον τῆς νυκτὸς ἵνα τοὺς προσκαλέσῃ εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῆς ἡμέρας. Ἐχαιρέτιζον ὁμοῦ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον, ὅστις ἐπανήρχετο ἑκάστην πρωΐαν ἵνα τοὺς ἀναμνήσῃ τὰς ἡδονὰς τῆς προτεραίας καὶ τοῖς προαναγγείλῃ τὰς τῆς ἐπιούσης.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Μεταφρασις Παντ. Τσιτσεκλῆ.

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ
ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι τὸ νεώτερον πανόραμα ἄρχεται ὁσημέραι νὰ ἀπεκδύηται τὸ παλαιὸν ἔνδυμα δι' οὗ ἐπαρκεῖ εἰς τὰ τόσον εὔκολα γοῦστα τῆς ἀξιοτίμου ὁμηγύρεως ἥτις συνήθως ἀποτελεῖ τὰ δύο τρίτα τῶν θαμώνων τῶν foire ἀγορῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν μεγαλουπόλεων· ἔτι πλέον· προσεταιρισθὲν τὴν συνεργασίαν ἐξόχων καλλιτεχνῶν, ὑπούλως, ῥέμα, λεληθότως ἄρχεται νὰ διαμφισβητῇ καὶ εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ βῆμα πρὸς βῆμα τὰ πρωτεῖα μὲ ἐλπίδας τελικῆς ἐπιτυχίας. Τοὐλάχιστον ἐν Γερμανίᾳ παρατηρεῖται ὁσημέραι περισσότερον τὸ τοιοῦτο. Τὸ νεώτερον ῥεαλιστικὸν πνεῦμα (δὲν ἐννοῶ ἐκεῖνο τῶν naturalistes) φρονεῖ φαίνεται ὅτι ὁ πεπερασμένος λόγος δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὸ ἄπειρον τῆς ἰδέας καὶ ὅτι πολὺ ἐπιτυχέστερον κατορθοῖ τοῦτο τὸ ἄφωνον πανόραμα, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου γλυτώνει τὸν κόσμον καὶ ἀπὸ τὰς ἀγρίας ὠργὰς τῶν ἠθοποιῶν. Τὸ τελευταῖον τοὐλάχιστον εἶναι ἀληθές.

Μία ἀναλογία μεταξὺ Γερμανικοῦ καὶ Γαλλικοῦ γούστου.

Τὸ βεβαιότερον ὅμως ἴσως εἶναι ὅτι ἡ ἔκτακτος αὕτη ἀνάπτυξις τοῦ πανοράματος ἐν Γερμανίᾳ δέον ν' ἀποδοθῇ κυρίως εἰς τὴν πτωχείαν τοῦ νεωτέρου Γερμανικοῦ θεάτρου. Βεβαίως κενά τινα αὐτοῦ ἀναπληροῖ εἰσέτι καὶ νῦν ἡ κλασσικὴ σχολὴ τῶν Γκαῖτε, Σίλλερ, Λέσσιγκ, ὁ Γερμανὸς Ἀριστοφάνης Κοτσεβὶε ὡς καὶ ὁ κοσμοπολίτης Σαίκσπηρ. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα κενὰ αὐτοῦ ἀναμφιβόλως ἀναπληροῦσιν οἱ Λαμβὶς, οἱ Χαλεβὺ, οἱ Κρεμιὲ, οἱ Λακουρσὲλ οἱ Βασσὲν, Μὰρς μεθαύριον ἴσως καὶ ὁ Κογκοὺρ καὶ ἡ λοιπὴ σεβαστὴ χορεία τῶν μελῶν, τῆς νεωτέρας ἐλαφρομυάλου Γαλλικῆς σχολῆς ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. Ἀλλὰ τὰ ἐξωτικὰ ταῦτα φυτὰ, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν μεθ' ἧς καλλιεργοῦνται, εἶναι ἀδύνατον νὰ ῥιζοβολήσουν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐν ᾗ δρῶσι, τὰ ἤθη, ἔθιμα, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἐν γένει τὸ πνεῦμα τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ. Τὸ Γερμανικὸν πνεῦμα, φύσει κλασικὸν καὶ αἰωνίως παρθένον, ἐκήρυξε πλήρη χρεωκοπίαν ἐν μέσῳ τοῦ πνέοντος τούτου σφοδροῦ ἀνέμου τῆς φυσιοκρατικῆς σχολῆς. Τὸ πανόραμα ἑπομένως θριαμβεύει. Καὶ διὰ τοῦτο ἐνῷ, ἐν Παρισίοις ὑπάρχουσι 20 πανοράματα καὶ 50 θέατρα, ὧν τὰ πλεῖστα λειτουργοῦντα νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἐν Βερολίνῳ

ὑφίστανται ἀκριβῶς ἡ ἀντίθετος ἀναλογία ἤτοι 20 θέατρα καὶ 50 πανοράματα.

Ὅπου κάμμια ὠργὴ δὲν ἀκούεται

Ἐν τῷ πανοράματι, ἕνεκα ἰδίως τοῦ περισσοτέρου χρωματισμοῦ, καὶ ἑπομένως καὶ τῆς πλείονος ἀντικειμενικότητος (objectivité) ἦν τὸ νεώτερον ῥεαλιστικὸν πνεῦμα προσέδωκε καὶ τῇ ζωγραφικῇ, ἡ φύσις ἅπασα, τὰ ἀντικείμενα πάντα, εἴτε ἄψυχα εἴτε ἔμψυχα παρίστανται ἐν τῇ βωβῇ αὐτῶν ἐκφράσει ἀσυγκρίτως εὐγλωττότερα καὶ τοῦ λαλιστέρου τῶν ἠθοποιῶν. Ἀλλὰ οὔτε ἐνταῦθα λείπει ὁ ἠθοποιὸς οὔτε ὁ ὑποβολεὺς αὐτός. Ἠθοποιὸς εἶναι αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ θεατοῦ ὅπερ ἐλευθέρως ἀναπαριστᾷ ἑαυτῷ τὰ ὑπὸ τῆς διωρεμένης εἰκόνος ἐκφραζόμενα γεγονότα, ὑποβολεὺς δὲ εὐγενὴς καὶ ἀλάνθαστος εἶναι ἐνταῦθα ἡ ἱστορία. Ὁ ῥεμβὸς καὶ μελετητικὸς παρατηρητὴς δύναται, ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους καὶ χωρὶς ὠργὴ κάμμια ἀνηλεοῦς ἠθοποιοῦ νὰ τοῦ σπαράττῃ τὰ ὦτα, νὰ βυθίζηται εἰς ἔκστασιν ἐνώπιον τοῦ πρὸ αὐτοῦ ἐκτυλισσομένου μεγαλοπρεποῦς ἢ φοβεροῦ θεάματος, ὡς τῆς πυρπολήσεως π. χ. τῆς Ῥώμης ὑπὸ τοῦ Νέρωνος, ἢ τοῦ κατακλεισμοῦ καὶ νὰ παραδίδεται ἀνενόχλητος εἰς σκέψεις ἐπὶ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους αἰνίγματος τῆς αἰωνίως ἐπαναλαμβανομένης ἱστορίας.

Λυκαυγὲς δευτέρας ἀναγεννήσεως.

Ἀλλ' ἅπαν τὸ ἐκτυλισσόμενον ἔμπροσθεν ἡμῶν θέαμα, τῆς φύσεως τῆς οἱονεὶ φθινούσης ἢ ἀναγεννωμένης, τῶν ἀνθρώπων τῶν οἱονεὶ κινουμένων ἢ δρώντων ἢ λαλούντων, τοῦ θείου αὐτοῦ, τοῦ δι' ἀοράτου νήματος ἀναμιγνυμένου εἰς τὰς τύχας τῶν θνητῶν καὶ μόλις ὑπεννοουμένης ὄπισθεν τῆς ἀμφιλύκης ἢ ἐν εἴδει χρυσῆς βροχῆς ἢ εἰς τὸ βάθος νεφέλης καὶ ἐν γένει ἁπάντων τῶν στοιχείων ἐκείνων τῶν ἀποτελούντων τὸ σύνολον ἑνὸς ἱστορικοῦ γεγονότος ἢ μύθου, δὲν εἶναι εἰμὴ τὸ effet μιᾶς ἁπλῆς εἰκόνος δεξιοῦ ζωγράφου κατορθώσαντος δαιμονίως νὰ προσθέσῃ αὐτῇ τὰς φυσικὰς αὐτῆς διαστάσεις ὡς νὰ τὴν ἔβλεπέ τις ὄπισθεν τοῦ μαγικοῦ φανοῦ τῆς μυθικῆς παραδόσεως. Ἐκ τούτων εὐκόλως φαντάζεταί τις ὁποίαν θέσιν κατέχει ἐν τῷ πανοράματι ἡ ζωγραφική. Καὶ ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῆς ἀμίλλης ἣν ἐπ' ἐσχάτων ἤρξατο ὑποκινοῦν μεταξὺ τῶν διαπρεπεστέρων συγχρόνων καλλιτεχνῶν, ἀναμφιλέκτως πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι λυκαυγὲς δευτέρας ἀναγεννήσεως τῆς τέχνης ἄρχεται ὑπορῶσκον.

Ἡ σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ.

Μετὰ τὰ πανοράματα τῶν μεγάλων γεγονότων καὶ μαχῶν τῆς ἱστορίας καὶ ἰδίως τοῦ τελευταίου Γαλλογερμανικοῦ πολέμου (Sedanpanorama), τῶν λαμπροτάτων τοπογραφιῶν τῆς ὑφηλίου ὅλης καὶ τελευταίως τῶν τραγικῶν ἐπεισοδίων τῆς Ἀφρικῆς τῶν ἀποθανατισάντων τὰ ὀνόματα τῶν Στάνλεϋ καὶ Ἐμὶν πασσᾶ, ἔχομεν νῦν ἐν Βερολίνῳ καὶ τὴν παράστασιν τῆς ὑψηλῆς τραγῳδίας τῆς Χριστιανικῆς ἀποκαλύψεως. Ἦτον ἀπαίτησις ἐπίσης τοῦ ῥεαλιστικοῦ ῥεύματος ὅπως ἡ πλαστικὴ τέχνη θεωρήσῃ ἄξιον ἑαυτῆς νὰ ἀναπαραστήσῃ τὸ ὑψηλὸν μυστήριον τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, τὴν ἐξιλαστήριον θυσίαν τοῦ Σωτῆρος, ἐξελισσομένην μεθ' ὅλης τῆς ἀκριβείας τῶν τοπικῶν καὶ χρονικῶν ὅρων, ἐν μέσῳ τῆς φυσικῆς τοπογραφίας καὶ ἐν τῇ ἀμφιλύκῃ τοῦ ἐκ τῆς ἐπισυμβάσης ἡλιακῆς ἐκλείψεως σκοτισθέντος οὐρανοῦ. Λαμπροτέρα ἐπιτυχία δὲν ἠδύνατο νὰ στέψῃ τὰς προσπαθείας τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐργασθέντος ἐξόχου καλλιτέχνου.

Ὁ εὐτυχήσας νὰ ἴδῃ ἐν Παρισίοις τὸ μέγα πανόραμα τῆς ἁλώσεως τῆς Βαστίλλης δύναται νὰ συλλάβῃ ἀμυδράν τινα ἰδέαν περὶ τῆς πελωρίως ἐξαισίας ταύτης εἰκόνος, ἂν ἄλλως τὸ μέγα ἐκεῖνο ἐπεισόδιον τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως δύναται νὰ ἀντισταθμεύσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς θυσίας τοῦ θεάνθρωπου. Τὸ πανόραμα τοῦτο ἐμποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι ἀδύνατον ἄλλως νὰ ἐξετελέσθη τὸ μέγα γεγονὸς ἢ ὅπως ἐνταῦθα παρίσταται. Οὐδὲν ἐν τῇ εἰκόνι προσκόπτει πρὸς τὸ φυσικῶς δυνατὸν καὶ τὴν πειστικὴν πιθανότητα, ἐνῷ ἡ ἐκ τοῦ ὅλου ἔργου ποιητικὴ ἐντύπωσις εἶναι ἐξαισία καὶ καταπληκτική.

Ἡ γενικὴ ἄποψις

Ὡς σημεῖον ἀπόψεως διὰ τὸν θεατὴν ὑποτίθεται λόφος τις ἐκ τῶν πέριξ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὃν χωρίζει ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου κορυφῆς τοῦ Γολγοθᾶ, ἐφ' οὗ λαμβάνει χώραν ἡ σταύρωσις, βαθεῖα κοιλάς. Τὸν ἐκ τῶν σκοτεινῶν διόδων ἀνερχόμενον τὴν ἐπίτηδες ἐν ψηλαφητῷ σκότει βεβυθισμένην κλίμακα καὶ σταματῶντα ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου ὑψώματος ἐκπλήσσει κατ' ἀρχὰς τὸ παράδοξον λυκόφως τὸ ἀσύνηθες παρὰ τοῖς πανοράμασι, τὰ ὁποῖα ὡς γνωστὸν πάντοτε λούονται ἐντὸς πλημμύρας φωτός. Εἶναι ἀκριβῶς ὁ τόνος τοῦ ἀποσκοτισθέντος ἡλίου. Τὸ γαλάζιον τοῦ οὐρανοῦ ὑπὲρ τὴν εὐρεῖαν τοπογραφίαν αἴφνης ἐξηφανίσθη χωρὶς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον νεφύδριον νὰ διασχίσῃ αὐτό. Βαθὺ χρῶμα, ποῦ μὲν ὑπέρυθρον, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἀπαισίως σκοτεινὸν ὑπεισῆλθεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ συνήθους κυανοῦ χρώματος τοῦ οὐρανοῦ. Μόνον ὑπεράνω τῆς ὑπὸ θερμῶν ἀκτίνων ῥαινομένης ὄπισθεν τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν ἐρήμου τοῦ Ἰούδα ὡς καὶ ὑπεράνω τῶν μακρυνῶν καὶ ἐν ἐλαφρᾷ διαφανεῖ ὁμίχλῃ λουομένων ὑψωμάτων τοῦ Γιλεὰδ καὶ Μοὰβ παρίσταται εἰσέτι ἡ ἀτμοσφαῖρα φωτεινὴ ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα ἐμποιοῦσα πλησίον τοῦ ἐπιλοίπου μαύρου στερεώματος ἣν αἴσθησιν ἀστραπαὶ διασχίζουσαι ὑπὸ μαύρων νεφῶν καλυπτόμενον οὐρανόν. Ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ τὴν κεφαλήν μας στερεώματος διακρίνεται τμῆμά τι τῆς ἐρυθρᾶς στεφάνης τοῦ σκοτισθέντος δίσκου τοῦ ἡλίου, ἀσυνήθεις ἄλλως τε προσλαβόντος διαστάσεις, φαινόμενον καταπληκτικὸν τοῦ ὁποίου ἡ θέα πολλῶν τὰ βλέμματα, ἐκ τῶν κάτωθι θεωμένων, ἀποσπᾷ καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σκληροῦ θεάματος τῆς σταυρώσεως.

Ἡ Ἱερουσαλὴμ καὶ τὰ περίχωρα.

Πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ τὴν κλίμακα ἀνερχομένου ἐκτείνεται ἐπὶ λοφώδους ἐδάφους, ὑπὸ ὑψηλῶν μελανοφαίων καὶ εἰς ἐπάλξεις ἀπολιγόντων τειχῶν περιβαλλομένη, ἡ Ἱερουσαλήμ. Ἐν τῇ θαλάσσῃ τῶν λευκῶν, ἐπιπέδως ἐστεγασμένων οἰκιῶν αὐτῆς προβάλλουσιν ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς ἐσχατιᾶς ὁ πύργος Ἀντωνία μετὰ τῶν γωνιαίων αὐτοῦ ἐπάλξεων, τὸ Ἡρωδιανὸν τέμενος, πυλωνοειδὲς, καὶ τὰ ἀνάκτορα τῶν Ἀσμοναίων ἀπὸ δὲ τῆς δεξιᾶς ἐσχατιᾶς αἱ ἐκτεταμέναι οἰκοδομαὶ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἡρώδου μετὰ τῶν στοῶν τοῦ Δικαστηρίου. Πρὸ τούτων ἀνοίγεται ἐν τῷ τείχει ἡ ὀχυρωμένη πύλη τῆς Γέννας, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄγει ἡ ἐπιπονωτάτη ὁδὸς ἣν διέρχονται οἱ κατάδικοι, παρὰ ἠρειπωμένον μῶλον, ὅρος ἐλαιῶν καὶ τὰς σκηνὰς νομαδικῶν ποιμένων, δι' ἐρήμου βραχώδους καὶ ἀφύτου γῆς, καὶ ὅτε μὲν διαυλακοῦσα βαθείας κοιλάδας ὅτε δὲ ἕρπουσα ὑπεράνω βραχωδῶν ὑψωμάτων πρὸς τὸν Γολγοθᾶν. Ὑπὲρ τοῦτον ὑψηλὰ, αἱ ἐκτενεῖς ῥάχεις τοῦ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἱστορικοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἀνῆλθον ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Τίτος, ὁ τελευταῖος πρὸς πολιορκίαν καὶ καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ, κλείουσι τὴν εὐρείαν τοπογραφίαν, ἐνῷ ἀμέσως ὄπισθεν τοῦ Γολγοθᾶ προβάλλει τὸ βόρειον μέρος τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν.

Ἡ κίνησις τοῦ ἑορτάζοντος λαοῦ.

Ἅπαντα τὰ ἀμέσως πρὸ τῆς πόλεως περίχωρα φαίνονται καὶ μακρὰν ἔτι τοῦ Γολγοθᾶ, πλήρη ζωηρᾶς καὶ φυσικωτάτης κινήσεως. Πρὸ τῶν τειχῶν, ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, πρὸ τῶν πυλῶν, ἐπὶ τῶν ἀπὸ τούτων ἀγουσῶν ὁδῶν, βλέπει τις ἐμπόρους, ἐλθόντας εἰς Ἱερουσαλὴμ διὰ τὴν ἑορτὴν, μετὰ τῶν σκηνῶν των, τῶν καμήλων των, τῶν ὄνων καὶ τῶν κεχυμένων πραγματειῶν των· κατοίκους διαπραγματευομένους μετ' αὐτῶν, ἐπαίτας καὶ λεπρούς. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἐν ἄκρᾳ ζωηρότητι διατελούντων τούτων συμπλεγμάτων τινὲς μετὰ προσοχῆς καὶ ἐκπλήξεως ἀτενίζουσι πρὸς τι σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐνῷ οἱ ἐπαῖται περιχαρεῖς διὰ τὴν ἐκτάκτως προσοδοφόρον διὰ αὐτοὺς ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, περιφέρονται τῇδε κακεῖσε πρὸς συνάντησιν καὶ ἁρπαξιν τοῦ βαλαντίου πλουσίου τινὸς Ἰουδαίου. Ἀλλὰ τὴν ἱλαρωτέραν πάντων εἰκόνα παρέχει καραβάνα τις ἐκ καμήλων μακρόθεν ἐρχομένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἰόππης διὰ τὴν ἑορτὴν, καὶ ἥτις πρὸ τοῦ ἀπροσδοκήτως ἐπελθόντος σκότους ἐπισπεύδει ἔντρομος τὴν πορείαν ὅπως εὕρῃ ἐγκαίρως ἐν τῇ πόλει ἄσυλον κατὰ τῆς καταιγίδος ἣν προφανῶς νομίζει ἐπικειμένην.

Τὸ πλησιέστερον τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ ἀπὸ τῆς πύλης τῆς Γέννας παρὰ τὸν ἐλαιῶνα, τὰς μεγάλας πίτυς, τὰς γηραιὰς τερεβίνθους καὶ τὸν ἐγκαταλελειμμένον σεσαθρωμένον ἐν ἐρειπίοις μῶλον ἄγουσα ὁδὸς εἶναι, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἀμέσως πρὸ τῆς πόλεως περίχωρα, παντελῶς ἔρημος. Μόνον σύμπλεγμά τι γυναικῶν ἐπί τινος παρὰ τὰ δένδρα ἐκεῖνα ὑψώματος φαίνεται ἀτενίζον πλήρες ἄλγους καὶ ἐκπλήξεως πρὸς τὸν Γολγοθᾶν. Ὅσῳ περισσότερον πρὸς τοῦτον προσεγγίζει ἡ ὁδὸς, τόσῳ πυκνότερον καθίσταται τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐξελθὼν τῆς πόλεως προϋχώρησε μέχρις ἐκεῖ ὅπως ἴδῃ τὴν σταύρωσιν, καὶ νῦν, ἐν μέρει μὲν ὑπὸ τῆς σκηνῆς ταύτης ἐν μέρει δὲ ἕνεκα τοῦ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ ἐπελθόντος σκότους ὑπὸ ποικίλων ἀντιθέτων συναισθημάτων καταληφθείς, τεταραγμένος, ἔντρομος μεταδίδει παθητικώτατα τὰ συναισθήματα αὐτοῦ ταῦτα διὰ ἐκφραστικωτάτων χειρονομιῶν καὶ κινήσεων. Ἐν τῷ πλήθει τούτῳ τὴν πλειονοψηφίαν ἀποτελοῦσιν οἱ περὶ τὸν ἀρχιδικαστὴν Ἅνναν, τὸν ἀρχιερέα Καϊάφαν καὶ τινας γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους συνεσπειρωμένοι φανατικοὶ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀδιάλλακτοι εἰσέτι ἐν τῷ φθόνῳ καὶ τὰ μίσει των. Συγκινητικὴν καὶ χαρακτηριστικωτάτην πρὸς τούτους ἀντίθεσιν ἀποτελοῦσι παιδίσκαι μὲ ἀθωοτάτην τὴν φυσιογνωμίαν, γυμνώλενοι, καὶ γυναῖκες ἀντλοῦσαι ὕδωρ ἀπό τινος πηγῆς, αἵτινες ἔντρομοι ἐκ τῶν φοβερῶν σημείων ἀφῆκαν τὰς λαγῆνας καὶ πλήρεις ἄλγους καὶ συγκινήσεως ἀτενίζουσιν ὑψηλὰ, αἱ μὲν πρὸς τὸν Γολγοθᾶν αἱ δὲ πρὸς τὸν ὄπισθεν τοῦ σκότους κρυπτομένου ἥλιον.

Ὁ Γολγοθᾶς

Σύμπασα ἡ περαιτέρω σύνθεσις ἀπολήγει εἰς τὰ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τούτου συμπλέγματα. Οὐδὲν ὑψηλότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον θέμα διελθόν ποτε διὰ γραφίδος ἀθανάτου καλλιτέχνου, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελεσθῇ ἐπιτυχέστερον. Οἱ τρεῖς σταυροὶ ἵστανται ὑψωμένοι, φρουρούμενοι ὑπὸ ρωμαίων λεγιοναρίων, ἐξ ὧν τινὲς ἐν τῇ κτηνώδει αὐτῶν ἀπαθείᾳ ἀποτελέσαντες ἡμικύκλιον, ῥίπτουσιν ἤδη, οἱ μὲν ὄρθιοι οἱ δὲ ὀκλαδὸν καθήμενοι, τὰς κύβους ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν τοῦ Σωτῆρος. Οὗτος φαίνεται ἐγγὺς τῆς ὑπερτάτης στιγμῆς, καθ' ἣν τὸ πᾶν μέλλει νὰ συντελεσθῇ. Ὁ κακὸς λῃστὴς ἐξ εὐωνύμων συστρέφεται εἰδεχθῶς ἐν σπαρακτικαῖς ὀδύναις καὶ ῥικώδεσι σπασμοῖς. Ἀριστερόθεν καὶ ἐγγύτατα τοῦ σταυροῦ ἵσταται ὁ Λάζαρος, ὑποστηρίζων τὴν ἐγγὺς νὰ λιποψυχήσῃ ἀδελφήν του Μάρθαν.

Ἡ Μαρία.

Ἀπέναντι τοῦ σταυροῦ ἵσταται μόνη, ἡ δύστηνος μήτηρ τοῦ ἐσταυρωμένου· εἶναι ἀδύνατον νὰ διερμηνευθῇ διὰ τοῦ λόγου ὅ,τι ἐκφράζει τὸ παράστημα καὶ ἡ ὄψις τῆς μεγάλης ταύτης μάρτυρος· διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις τοῦτο, πρέπει νὰ ἦναι μήτηρ· καὶ εὐθυτενὴς μὲ τοὺς βραχίονας ἐρριμμένους κάτω, μὲ τὸ κήρινον πρόσωπόν της ἐστραμμένον πρὸς τὸ ὕψος τοῦ σταυροῦ, ἀτενίζει τὸν υἱόν της εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἀλλόφρων καὶ ὡσεὶ ἐν ἀμφιβολίᾳ ἐὰν τὸ πρὸ αὐτῆς ἀποτρόπαιον τοῦτο θέαμα ἦναι πραγματικὸν ἢ καταχθόνιος ὀπτασία· δὲν πίπτει, ἀλλ' ἵσταται ἀπολελιθωμένη ἐν τῇ ἀπείρῳ ὀδύνῃ της.

Τὰ λοιπὰ πρόσωπα.

Δύο περίπου βήματα ὄπισθεν τῆς Θεοτόκου ἵσταται ὁ Ἰωάννης μετὰ τῆς «ἀδελφῆς του Μαρίας τοῦ Κλωπᾶ» εἶτα Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία Σαλώμη· ὅλαι φυσιογνωμίαι εὐγενεῖς, ἀπέριττοι καὶ ἄνευ ψευδῶν θεατρικῶν χειρονομιῶν, ἀτενίζουσαι μετ' ἀνεκφράστου ἄλγους πρὸς τὸν πάσχοντα θεόν. Ἐν ἑτέρῳ χωριστῷ συμπλέγματι βλέπει τὸν προφιλῆ υἱὸν οὕτω αἰωρούμενον μεταξὺ δύο χυδαίων κακούργων αἱμοσταζόντα ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ ἐγγὺς νὰ ἐκπνεύσῃ μετὰ τὴν θηριωδεστέραν τῶν βασάνων. Ἡ μέλαινα ποδήρης ἐσθὴς αὐτῆς ποιεῖ ἀπαισίαν, νεκρικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὠχρὸν ὡς κηρίον πρόσωπόν της· παραδόξως ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτῃ ἡ σκέψις μου ἀνέτρεξεν ἀμέσως εἴς τινα ὡραίαν ἔκδοσιν τῆς Κωμῳδίας τοῦ Δάντου, εἰκονογραφηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου Γουσταύου Δορέ· ἐν τῇ αὐτῇ ἀκριβῶς στάσει, μὲ τὸν αὐτὸν σχεδὸν μέλαν ἀποδῆρη χιτῶνα, μὲ τὸ αὐτὸ χρῶμα τοῦ προσώπου καὶ, δύναμαι νὰ εἴπω, μὲ τὴν αὐτὴν ἀπαραλλάκτως φυσιογνωμίαν ὁ ποιητὴς τῆς κολάσεως ἵσταται συντετριμμένος πρὸ τῆς θέας τῶν τάσῳ οἰκτρῶς κολαζομένων ψυχῶν· ὁ Δάντης μετὰ τὴν τραγικὴν ἀφήγησιν τῆς Φραγκίσκης τῆς ἐξ Ἀριμίνου λειποθυμεῖ καὶ πίπτει ὡς πίπτει σῶμα νεκρόν . . . ἀλλ' ἡ Μαρία πρὸ τῆς θέας τοῦ τραγικωτέρου μαρτυρίου τοῦ λατρευτοῦ υἱοῦ της δὲν λειποθυμεῖ. Συμπαρίστανται Σίμων ὁ Κυρηναῖος, ἡ Σουσάνα, ὁ Νικόδημος, Ἰωσὴφ ὁ ἐξ Ἀριμαθαίας καὶ ἡ Βερονίκη ἧς ἡ ὀθόνη μετὰ τοῦ ἀποτυπώματος τοῦ «ἁγίου προσώπου» διατηρεῖται εἰσέτι, ὡς διαβεβαιοῖ ὁ «Ὁδηγὸς», ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἐν Ῥώμῃ, ὅπως κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν πάντοτε τοῦ αὐτοῦ «ὁδηγοῦ» ὁ ἄρραφος καὶ «ὑπὸ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας ὑφανθεὶς» ἱερὸς χιτὼν τοῦ Χριστοῦ μετηνέχθη ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἑλένης ἐν τῇ μητροπόλει τῆς πρωτευούσης αὐτῆς.

Ὁ ἑκατόνταρχος

Ἀλλ' ἡ ζωηροτέρα φυσιογνωμία ἐν ὅλῳ τῷ προηγουμένῳ συμπλέγματι εἶναι ἀναμφιβόλως ὁ ἑκατόνταρχος Κτησιφῶν. Στίλβων ἐν τῇ χρυσῇ αὐτοῦ περιβολῇ μὲ τὸ ἀπαστράπτον κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀκριβῶς ἀντικρὺ τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος, ἀνυψοῖ τεταμμένον τὸν φοβερὸν βραχιόνατου πρὸς τὸν ἐσταυρωμένον· ἀφίνει, ἐν τῇ ἐκστάσει του ἐπὶ τῷ καταπληκτικῷ γεγονότι τοῦ αἰφνιδίου σκοτισμοῦ τῆς φύσεως, νὰ τῷ ἐκφύγῃ ἡ πλήρης βαρείας ὁμολογίας ἐκείνη ἐκφώνησις: ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος! ὁ λογχοφόρος Λογγῖνος, ὁ μέλλων μετ' ὀλίγον νὰ πλήξῃ λόγχῃ τὴν πλευρὰν τοῦ Χριστοῦ, στίλβει ἐν παραλλήλῳ περιβολῇ ὄπισθεν τοῦ σταυροῦ· ἵσταται ἐκπεπληγμένος διὰ τὴν στάσιν ταύτην τοῦ τροϊσταμένου του!

Ὁ ζωγράφος ἦτο μέχρι τοῦδε καὶ αὐτὸς τῆς ἐλαφρομυάλου σχολῆς.

Βεβαίως διὰ τῶν ἀνωτέρω δὲν ἀξιῶ νὰ παράσχω οὔτε ἰδέαν κἂν περὶ τοῦ γιγαντιαίου τούτου ἔργου, πολὺ δ' ἧττον ἀκριβῆ αὐτοῦ περιγραφήν. Ἴσως ὁ ἀναγνώστης θὰ ὠφεληθῇ περισσότερον ἂν τῷ εἴπω ὅτι πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου τούτου ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ παράσχωσι τὴν συνεργασίαν των τῷ μεγάλῳ καλλιτέχνῃ καὶ ἄλλοι αὐτοῦ συνάδελφοι, διακεκριμένοι ἐπὶ ταῖς ἀρχαιολογικαῖς αὐτῶν γνώσεσι σοφοὶ τῆς Γερμανίας διὰ τὰς περὶ τῆς πρὸ 1850 ἐτῶν καταστάσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς πληροφορίας διάσημοι σύγχρονοι θεολόγοι δυνάμενοι ὡς ἐκ τῶν μελετῶν των νὰ παράσχωσιν πληρεστέρας πληροφορίας παρ' ὅσας δὲν παρέχουν ὁμοῦ καὶ οἱ 4 Εὐαγγελισταὶ· καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς ὁ καλλιτέχνης ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ ἐπὶ τόπου ὅπως μελετήσῃ ἐπὶ μῆνας ἐκεῖ τὴν τοπογραφίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν κατοίκων. Ἀλλὰ τὸ θαυμαστότερον εἰς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἶναι ὅτι ὁ καλλιτέχνης οὗτος, ὅστις δὲν εἶναι ἄλλος ἢ ὁ καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαθ γνωστὸς ἐκ Μονάχου ζωγράφος Βροῦνος Πιγκλάϊν (Piylhein) ὀφείλει τὴν μέχρι τοῦδε αὐτοῦ φήμην εἰς ἔργα τοῦ ἐσχάτου ἐκείνου νεωτερισμοῦ, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ χαρακτηριστικώτερον ὄχι διὰ τῆς λέξεως ἐλαφρομυάλου ἁπλῶς ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο, ἐπιτρέψατέ μοι τὴν λέξιν κοκοττικῆς σχολῆς. Ὁ γνωρίζων τὰ τέως ἔργα αὐτοῦ ἀδυνατεῖ νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀπὸ τῆς αὐτῆς γραφίδος ἀπέρρευσεν ἡ ὑψηλὴ, ἡ καταπληκτικὴ αὕτη εἰκὼν τοῦ θνήσκοντος ἐκείνου Σωτῆρος τοῦ ὁποίου τὰ χείλη νομίζει τις ὅτι ἀναμένουσιν ἄγγελον οὐρανόθεν ὅπως παραδώσωσιν ἐν φιλήματι τὸ πνεῦμα. Τοῦτο βεβαίως εἶναι μυστήριον τῆς τέχνης, καὶ τὸ μυστήριον τοῦτο ἐξηγεῖ ὡσαύτως διατὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐξετέθη τὸ ἔργον μετεβλήθη ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος εἰς προσκυνητήριον τοῦ Βερολινείου λαοῦ. N.

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡμέραν τινὰ τῶν ἀποκρέω ἐδίδετο ἑσπερὶς ἐξαισία εἰς τὸν οἶκον τῆς μαρκησίας δὲ Βρεβὼν, εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ὁποίας ἀείποτε συνωστίζετο πᾶν τὸ ἐκλεκτὸν, τὸ εὔχαρι καὶ τὸ εὐφυὲς ὅπερ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ὡραίου φύλου ἐν τῷ Παρισινῷ κόσμῳ.

Εἷς μίαν τῶν διαιρέσεων τοῦ οἴκου ὅμιλος νεανιῶν ἐγείρει συζήτησιν ζωηράν, ὅτε εἷς ἐξ αὐτῶν ἐγειρόμενος προχωρεῖ πρὸς τοὺς ἄλλους. Εἶνε ὑψηλὸς, εὔκαμπτος, ὠχρὸς τὴν ὄψιν, φέρει ἐπὶ τοῦ μετώπου του εὐρεῖαν οὐλὴν, ἥτις ἐν τῷ ὅλῳ τῆς φυσιογνωμίας του προδίδει χαρακτῆρα σπάνιον.

— Ἄ! ἰδού, Ἀδόλφε, ἀνέκραξεν εἷς ἐξ αὐτῶν, ἀκριβῶς περὶ σοῦ ἐποιούμεθα λόγον.

— Μάλιστα, κόμη Κρεπελλιὲν, ἐπανέλαβεν ἕτερος συνεζητοῦμεν περὶ τοῦ μέλλοντός σου.

— Ὁ Ἀδόλφος Κρεπελλιὼν ἐμειδίασεν.

— Περὶ τοῦ μέλλοντός μου! εἶπε μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Βεβαίως. Κόμη, ἀφοῦ μάλιστα εἶσαι ὁ μόνος κληρονόμος τῆς μεγάλης πατρικῆς σου περιουσίας, δὲν σοὶ ὑπολείπεται οὐδὲν ἄλλο, ἢ νὰ ζητήσῃς τὴν χεῖρα πριγκηπέσσης τινός. Ὡς ἐκ τούτου ὑπολογίζομεν ὅσας δύνανται νὰ διαμφισβητήσωσι τὸν μετὰ σοῦ γάμον.

— Ἀφήσατε παρακαλῶ τὰς ἐνοχλήσεις ταύτας, εἶπεν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός, ὑπομειδιῶν, εἰσὶ παντελῶς ἀνωφελεῖς.

— Πῶς! ἀνέκραξαν πανταχόθεν· μήπως φοβεῖσθε τὸν γάμον; μήπως εἶσθε ἐχθρὸς τοῦ ὡραίου φύλου;

— Οὐχί, βεβαίως, οὐδέποτε.

— Τότε, διατὶ δὲν ἐπιθυμεῖτε τὸν γάμον;

— Τοὐναντίον, ἐπιθυμῶ αὐτὸν διακαῶς, ὑπέλαβεν ὁ κόμης, μετὰ σοβαρότητος.

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ σοῦ, κόμη, προσέθηκεν, ὁ μαρκήσιος Λουδοβῖκος. Ποιήσατε μίαν ἐκλογὴν καὶ νυμφευθῆτε.

Δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγω, ἀπήντησε, διότι εἶμαι ἠρραβωνισμένος, κύριοι.

— Ἠρραβωνισμένος! καὶ δὲν ἐγνωρίζομεν τίποτε περὶ τούτου! ὢ τὸν κρυψίνουν! ἀνεφώνησεν ἅπας ὁ ὅμιλος. Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ εὐτυχὴς θνητή, ἥτις ἠδυνήθη νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν σας.

— Ἀλλοίμονον! οὐδὲν περὶ τούτου γνωρίζω.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε πολὺ ἀστεῖον, τῇ ἀληθείᾳ, ἐπαναλαμβάνει ὁ μαρκήσιος. Τότε θὰ εἶνε ἀνώνυμος καὶ θελκτική τις καλλονή, δὲν ἔχει οὕτω;

— Καὶ περὶ τούτου οὐδὲν γνωρίζω, ἀποκρίνεται ὁ κόμης βεβιασμένως.

— Πρὸς Θεοῦ! Τοῦτο εἶνε εἶδος τερπνοῦ μυθιστορήματος, παρατηρεῖ ὁ βαρῶνος Φουλήν. Ἐν τούτοις ὅταν τις φροντίζει τόσον περὶ τῆς ὡραιότητος καὶ τοῦ ὀνόματος τῶν ἀγαπητῶν του, ὅσον σεῖς, μοὶ φαίνεται τῇ ἀληθείᾳ ὅτι ὁ ἔρως του στηρίζεται ἐπὶ βάσεων ἥκιστα σταθερῶν. Κόμη, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς νομίσω τόσον παράδοξον οὔτε τόσον ἰδανικόφρονα ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο.

— Λοιπὸν τότε ἴσως διὰ τοῦ πνεύματός της ἡ μνηστὴ ὑμῶν σᾶς ἐσαγήνευσε. Μήπως εἶνε εὐφυής;

— Οὐδὲ περὶ τούτου γνωρίζω ἐπαναλαμβάνει ὁ κόμης.

— Ἤ, ἀναμφιβόλως, ἐπιθυμεῖτε νὰ μᾶς πειράζητε.

— Ἐν τιμῇ σᾶς λέγω, ὅτι οὐδὲν γνωρίζω.

— Λοιπὸν μόνη ἡ κλίσις τῆς γυναικὸς ταύτης πρὸς ὑμᾶς σᾶς ἐμάγευσε. Στοιχηματίζω ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ ἐμμανῶς.

— Οὐδὲν καὶ περὶ τούτου γινώσκω, ἀλλοίμονον!

— Τέλος πάντων ἀρέσκεσθε νὰ μᾶς ὁμιλῆτε αἰνιγματωδῶς, ἐπανέλαβεν ὁ Μαρκήσιος, ὀλίγον εἰρωνικῶς. Τί! εἶσθε ἠρραβωνισμένος καὶ δὲν γνωρίζετε οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου, οὔτε ἂν εἶνε νέα ὡραία, εὐφυής; οὔτε τέλος ἂν ἀγαπᾶσθε παρ' αὐτῆς; Ἀδύνατον!

— Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀληθὲς, ἀποκρίνεται ὁ κόμης διὰ τόνου σοβαροῦ ἅμα καὶ σταθεροῦ, ὅτι οὐδὲν γνωρίζω, καὶ τοι ἡ μνηστή μου φέρει τὸν ἀρραβῶνά μου ἐπὶ τοῦ δακτύλου της, καὶ ἔχω παρ' αὐτῆς λάβει τὸ φίλημα τῆς μνηστείας· ἀλλά, ἴδετε, διακόπτει ὁ κόμης αἴφνης, δεικνύων δύο γυναῖκας, αἵτινες ἐκ τοῦ παρακειμένου θαλάμου διηυθύνοντο πρὸς αὐτούς, παρατηρήσατε ὁποία θελκτικὴ ὡραιότης... Τίς νὰ εἶνε ἄρα γε ἡ πενθηφοροῦσα αὕτη κυρία, μεθ' ἧς διαλέγεται ἡ Μαρκησία Κρεβών;

— Φυσικῶς ξένη τις, ἀποκρίνονται συγχρόνως πολλοὶ νεανίαι, καθ' ὅσον οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν τὴν γνωρίζει.

— Εἶνε ἀληθὴς ἄγγελος! παρετήρησεν εἷς ἐξ αὐτῶν.

— Μάλιστα, ἄγγελος, ἐπανέλαβε μηχανικῶς ὁ Ἀδόλφος, καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἀκίνητοι προσεκολλήθησαν ἐπὶ τοῦ θείου πλάσματος.

— Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην αἱ δύο γυναῖκες ἐπλησίασαν πρὸς τὸ παραπέτασμα, ὅπερ ἐχώριζε τὰς δύο αἰθούσας, καὶ οὕτω τὸ οὖς ἠδύνατο ν' ἀντιλαμβάνηται τῶν λόγων των.

— Θὰ εἶσθε εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐπιστροφῆς σας εἰς Γαλλίαν! ἔλεγεν ἡ Μαρκησία, καὶ ἂν δὲν ἀπατῶμαι θὰ ἦσθε πολὺ νέα ὅτε ἐγκαταλείψατε τὴν πατρίδα σας.

— Μόλις συμπληροῦνται δώδεκα ἔτη, ἀποκρίνεται ἡ ξένη.

— Θεέ μου ἡ φωνὴ αὕτη! ἐψιθύρισεν ὁ κόμης, καὶ πάραυτα αἱ παρειαί του ἔλαβον τὸ χρῶμα ζωηροῦ ῥόδου. Δι' ὄνομα τοῦ οὐρανοῦ ἡ φωνή της!!

— Ἄ! Κόμη, εἶπεν ὁ Βαρῶνος Φρεδών, μάθετε ὅτι ἡ αἰνιγματώδης μνηστὴ ὑμῶν δὲν θὰ ἐκολακεύετο τόσον, ἂν ἔβλεπε τὸν ἐνθουσιασμόν σας διὰ τὴν ἀπαστράπτουσαν ὡραιότητα, ἥτις τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκυρίευσε τὴν καρδίαν σας.

Ὁ Ἀδόλφος οὐδόλως ἀπήντησεν, ἀλλὰ διηυθύνθη πρὸς τὴν Μαρκησίαν, ἀφ' ἧς ἡ ἄγνωστος κυρία πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀπομακρυνθῇ.

— Συγγνώμην, Μαρκησία, εἶπε, διότι τολμῶ νὰ ἀπευθύνω πρὸς ὑμᾶς ἐρώτησιν ἥκιστα λεπτήν, τίς ἐστὶν ἡ κυρία μεθ' ἧς διελέγεσθε τὴν στιγμὴν ταύτην;

— Ἄ! καὶ σεῖς ὡσαύτως, ἀνέκραξεν ἡ Μαρκησία, σεῖς ὁ τόσον ψυχρὸς συνήθως, ὁ τόσον ἀπαθής, ἰδού! καὶ σεῖς εὑρίσκεσθε μαγευμένος ὑπὸ τοῦ ἀγγελικοῦ τούτου προσώπου.

— Μάλιστα, τὸ ὁμολογῶ.

— Ἔχει καλῶς τότε! Εἶνε ἡ θυγάτηρ τῆς κομήσσης Μουὰν, ἣν ἡ μήτηρ της ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ὠδήγησε μετ' αὐτῆς εἰς τὰ ξένα, ἐλθοῦσαν δ' εἰς ἡλικίαν, ὑπάνδρευσεν ἐξ αἰσθήματος εὐγνωμοσύνης μετά τινος Γερμανοῦ, παρ' οὗ εἶχον τύχει περιθάλψεως, καὶ σήμερον μὲ πλῆθος μεταναστῶν ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν ἵνα διεκδικήσῃ τὴν πατρικήν της περιουσίαν.

— Καὶ ἕνεκα τίνος πενθηφορεῖ;

— Ἕνεκα τοῦ συζύγου της· ἦτο χήρα, ἐψέλλισε χαμηλῶς ἡ Μαρκησία, καὶ ἐγκατέλειψεν αἴφνης τὸν κόμητα, ἵνα ὑποδεχθῇ τὸν πρίγκιπα P. ....

— Χήρα! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κόμης Ἀδόλφος· ὢ! ἂν ἦτο ἐκείνη!

Διεσκέδασε τὰ βλέμματά του ἀπανταχοῦ τῆς αἰθούσης καὶ εἶδε τὸ θελκτικὸν πλάσμα διαλεγόμενον μεθ' ἑνὸς τῶν κεκλημένων· ἦν ἀληθῶς ἀγγελικὴ ὡραιότης.

—Ἂν ἦτο ἐκείνη! ὑπετονθόρισεν ἔτι στενάζων ὁ κόμης, καὶ πλησιάσας κατὰ μικρὸν ἐκ νέου ἐκρύβη ὄπισθεν παραπετάσματος καὶ προσήλωσεν ἐταστικὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς ξένης.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην προσήρμοζε δέσμην τριχῶν τῆς κεφαλῆς της ἐπὶ τοῦ ἀλαβαστρίνου καὶ λάμποντος μετώπου αὐτῆς, ἐνῷ τὰ φῶτα ἀντενάκλων ἐπὶ τοῦ ὡραίου ἀδαμαντίνου δακτυλίου ὃν ἔφερεν ἐπὶ τοῦ δακτύλου της.

Ὁ Ἀδόλφος ἀναγνωρίσας τὸν ἀρραβῶνα του, μόλις ἠδυνήθη νὰ πνίξῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς.

Ἡ Μαρκησία Κρεβὼν δὲν εὑρίσκετο τότε μακρὰν αὐτοῦ. Διὸ διηυθύνθη πρὸς αὐτήν.

— Μαρκησία, τῇ εἶπε, διὰ φωνῆς χαμηλῆς καὶ ὑποτρεμούσης, ἐξαιτοῦμαι παρὰ σοῦ μίαν χάριν. Μήπως δύνασθε νὰ πείσητε τὴν πενθηφοροῦσαν ταύτην κυρίαν ὅπως ἔλθῃ πρὸς στιγμὴν ἐντὸς τοῦ τιμωνίου σας;

— Τὸ πάθος σᾶς καθιστᾷ ἄφρονα, ὑποπτεύομαι, εἶπεν ἡ Μαρκησία γελῶσα.

— Ἐπὶ τέλους! Μαρκησία, ἂν προτίθεσθε νὰ κοινοποιήσητε τὴν ὑπερβολικήν μου ταύτην ἀπαίτησιν, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν αἴτησίν μου. Εἴπατε τῇ κυρίᾳ ταύτῃ ὅτι πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας τινος.

— Γνωρίζετε, κόμη, ὑπέλαβεν ἡ σεβασμία κυρία διὰ τόνου περιχαροῦς ὡς συνείθιζε πάντοτε, ὅτι διὰ τὸ ἄτομόν σας ἀείποτε ἔσχον ἀδυναμίαν τινά. Συνεπῶς θέλω προσπαθήσει ὅπως ἱκανοποιήσω τὴν ὄρεξίν σας. Διευθυνθῆτε πρῶτος πρὸς τὸ τιμώνιον, καὶ ἐγὼ θὰ ὁδηγήσω ἐκεῖ τὸ ὡραῖον εἰδωλόν σας.

Ὁ Ἀδόλφος ὑπήκουσε καὶ ἡ Μαρκησία δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ μετὰ τῆς ξένης.

—Κυρία, τῇ εἶπεν ἡ Μαρκησία, ὁ κόμης Κρεπιλλιὼν ἐπεθύμει διακαῶς νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως.

Καὶ ἀμέσως ἀπεσύρθη.

— Ἀμφότεροι μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς Μαρκησίας ἔσταντο σιωπηλοὶ ἀπέναντι ἀλλήλων.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην ἐπὶ τέλους νὰ στρέψητε τὰ βλέμματά σας ἐπ' ἐμοῦ, λέγει ὁ Ἀδόλφος, καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς ζωηροτέρας συγκινήσεως. Μήπως ἐλησμονήσατε καθ' ὁλοκληρίαν τὰ χαρακτηριστικά μου;

— Καὶ λαμβάνων μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρά της, παρετήρησε τὸν ἀρραβῶνα.

— Εἶνε ὁ ἀρραβών μου! ἀνέκραξε· καὶ ἀδιαφορῶν πάντως περὶ τοῦ τόπου, ἔνθα εὑρίσκετο, ἐξηκολούθει, ζωηρῶς γονυπετήσας ἐνώπιόν της.

— Εἶμαι ἐγὼ, κυρία μου, ἐγὼ ὅστις ὀφείλω εἰς ὑμᾶς τὴν ζωήν μου, ἐγὼ ὅστις ἀναπνέω χάρις τῇ εὐγενεῖ καρδίᾳ καὶ τῇ γενναίᾳ προστασίᾳ ὑμῶν.

— Τί; εἶσθε σεῖς λοιπόν· ἐψέλλισε τρέμουσα ἡ νεαρὰ γυνή. Ὁ Ἀδόλφος ἐξήγαγε μικρὸν ἐκ μετάξης ῥινόμακτρον ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Τὸ ἀναγνωρίζετε; ἐξήτασε, διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης ἐκ τῆς συγκινήσεως. Εἶνε τὸ ῥινόμακτρον ἐκεῖνο δι' οὗ ἡ ἁβρὰ χεὶρ σας ἐσπόγγισε τὴν πληγήν μου! Ἔκτοτε ἀναπαύεται διαρκῶς ἐπὶ τῆς καρδίας μου.

— Ὁποία ἀπροσδόκητος συνάντησις! ἀνέκραξεν ἡ Ματίλδη βαθέως συγκεκινημένη, δάκρυα δ' ὡς μαργαρῖται ἐπλήρωσαν τὰ βλέφαρά της.

Ὁ Ἀδόλφος δὲν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ οὐδὲ μίαν λέξιν, καθ' ὅσον ἡ συγκίνησις ἔπνιγε τὴν φωνήν του. Ἡ στιγμὴ δι' ἣν ἐτήκετο ἀπὸ διετίας καὶ δι' ἣν παρεκάλει τὸν ὕψιστον, εἶχε φθάσει ἐπὶ τέλους. Ἠδύνατο λοιπὸν ὁ σωθεὶς ἐκεῖνος νὰ ὑποβάλῃ τὰς εὐχαριστήσεις του καὶ τὴν χαράν του εἰς τοὺς πόδας τῆς σωτηρίας του. Οὐδόλως δὲ προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα, ἅτινα ἡ εὐτυχία τῷ ἐκίνει...

— Ἐγερθῆτε κόμη, λέγει ἐπὶ τέλους διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ χαμηλῆς ἡ Ματίλδη, πρὸς Θεοῦ! Ἐγερθῆτε.

— Οὐχί! ἀπήντησε, πρὶν, οὐ μόνον μοὶ ἀνανεώσῃς τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃς τὸν ἀρραβῶνά μου καὶ ὅτι θὰ τὸν φέρῃς αἰωνίως ἐπὶ τοῦ δακτύλου σου, ἀλλὰ καὶ προτοῦ μοὶ ἐπιτρέψῃς, νὰ ἔλθω αὖριον καὶ σοὶ ὑποβάλω τὰς προσρήσεις μου.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.... καὶ σᾶς προσμένω προσέθηκεν ἡ Ματίλδη τρέμουσα· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐγερθῆτε.

Ἡ Μαρκησία παρουσιάσθη κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Ἔλθετε, ἀγαπητή μου φίλη, εἶπε τῇ Ματίλδῃ, ἡ ἀπουσία σας εἶνε λίαν ἐπαισθητὴ ἐντὸς τοῦ σαλονίου, σᾶς καλοῦσι πανταχόθεν. Καὶ ὡδήγησεν αὐτὴν ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

—Ὢ! Σᾶς εὑρίσκω εἰς κατάλληλον περίστασιν, ἀνέκραξεν ὁ Ἀδόλφος, συναντήσας ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερον τὸν Μαρκήσιον Λουδοβῖκον ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς πλατείας, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἐπισήμως περὶ τῶν γάμων μου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἤδη γνωρίζετε τὸ ὄνομα τῆς μνηστῆς σας;

— Κάλλιστα ἀπεκρίθη ὁ Ἀδόλφος μειδιῶν, ὀνομάζεται Ματίλδη, κόμισσα Μονὰν, χήρα Θεοδώρου Κέρπολερ.

— Καὶ ἡ ἄγνωστος ἥτις φέρει τὸν ἀρραβῶνα σας καὶ παρ' ἧς ἐλάβατε τὸ φίλημα τῆς μνηστείας;

— Εἶνε αὐτὴ ἀκριβῶς ἀγαπητὲ Μαρκήσιε.

(Μετάφρ. Λ. Σταματιάδου).

ΔΕΣΜΗ ΑΛΗΘΕΙΩΝ

Τὰ πάθη εἶνε οἱ πειστικότεροι τῶν ρητόρων· εἶνε τέχνη ὑπὸ τῆς φύσεως διδασκομένη, ἧς οἱ κανόνες

εἶνε ἀλάνθαστοι· ὁ ἁπλούστερος τῶν ἀνθρώπων, πείθει κάλλιον ἔχων πάθος, ἢ ὁ εὐγλωττότερος τῶν ρητόρων.

Δela Rochefoucand.

* * *

Ὁ Λαὸς ἔχει ἔμφυτον τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα, ἐν δὲ τοῖς αἰσθήμασι τὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὴν δρᾶσιν ἐν τῷ βλέμματι, καὶ ὡσεπὶ τὸ πλεῖστον ἀναπολεῖ πλειότερον παντὸς ἄλλου τὰ μεγάλα κατορθώματα καὶ τοὺς ἐνδόξους θανάτους.

Λαμαρτῖνος.

* * *

Τὰ ἐγκώμια τῶν κολάκων εἶνε ἧττον ἐπικίνδυνα τῶν συμβουλῶν αὐτῶν, διότι τὰ μὲν κολακεύουσι τὴν φιλαυτίαν ἡμῶν, αἱ δὲ τὰ ἡμέτερα ἐλαττώματα.

Petit—Senn.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Νύκτα καὶ μέρα πάντα κοπιάζει,
Κόβει τὸ ξύλο μὲ τὸ πριόνι,
Κάθε κομμάτι πλανιάρει, σιάζει
Καὶ τὸ φιλιάζει καὶ τὸ καρφόνει.
Πότε γελάει, πότε δακρύζει
Κ' ἔτσι κομμάτι ψωμὶ κερδίζει.

* * *

Στέκει σιμά του καὶ τὸν κυττάζει
Ἡ σύντροφός του καὶ τὸ παιδί του
Ποῦ ξυλαράκια χάμου ἀραδιάζει
Καὶ τοῦ μαγεύει τὴν ὕπαρξί του,
Ὁποῦ τὸ βλέπει νὰ γέρνῃ ἀγαλι,
Κλειῶντας τὰ μάτια, τ' ὡραῖο κεφάλι.

* * *

Μαῦρο ἕνα χέρι τὴ θύρα σέρνει
Κι' ἄνθρωπος μπαίνει ψηλὸς τὸ σῶμα,
Μικρούλα κάσα τοῦ παραγγέρνει
Καὶ τὸ παιδάκι φιλεῖ 'στὸ στόμα,
Τοὺς λέει, κυττᾶχτε γλυκὰ κοιμᾶται
Μὴ τὸ ξυπνᾶτε, μὴ τὸ ξυπνᾶτε.

* * *

Ὁ γέρος φεύγει μ' ἀργὸ ποδάρι
Κι' ὁ ξυλοκόπος τὴν κάσα φτιάνει,
Ἡ σύντροφός του χλωρὸ χορτάρι
Πέρνει καὶ πλέκει μ' ἀνθοὺς στεφάνι,
Κ' ἐνῶ μία σκέψις τὸ νοῦ πλακόνει
Τὸν ἄγγελό της γοργὰ σταυρόνει.

* * *

Ἔπλεξε ἡ μάνα τ' ὡραῖο στεφάνι
Καὶ λέει θλιμμένη 'στὸ ξυλοκόπο
Βραδιάζει ἡ μέρα κ' ἡνύχτα φθάνει
Καὶ κουρασμένος εἶσαι ἀφ' τὸν κόπο,
Καὶ 'στὸ παιδί της στρέφεται ἄγαλι
Κύττα, τοῦ λέει, τὶ ἀφράτα κάλλη.

* * *

Σκύφτει γελῶντας νὰ τ' ἀγκαλιάσῃ
'Στὸ κρεββατάκι γιὰ νὰ τὸ βάλῃ,
Σὰ φύλλο τρέμει, φριχτὰ φωνάζει,
Νεκρὸ τὸ σφίγγει μεσ' 'στὴν ἀγκάλη,
Κι' ἀντὶ 'στὴν κούνια, τρέμει, παγόνει
Μέσα 'στὴν κάσα τὸ σαβονόνει.

ΚΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ

ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ ΤΟ ΠΑΙΔΙ*

Ἀντὶ πάσης ἄλλης συστάσεως περὶ τοῦ χαριεστάτου τούτου διηγήματος τοῦ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆ, παραθέτομεν τὴν κατωτέρω περικοπὴν ἐν ᾗ θαυμασίως ζωγραφίζεται ὁ ρωσσικὸς χειμὼν μὲ τοὺς κρυστάλλους του, μὲ τὴν ἐπὶ τῆς φύσεως ἐξαπλουμένην σιγήν:

«Ὁ χειμὼν εἶχεν ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ. χειμὼν ῥωσσικὸς, τὸν ὁποῖον οὔτε ὠνειρεύθημεν ποτὲ ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὸ γλυκὺ μας τὸ κλῖμα. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἀπὸ πολλοῦ εἶχον πέσει, οἱ δὲ κορμοὶ αὐτῶν εἶχον περισυνδυθῆ τὴν λευκὴν χειμερινὴν στολήν των. Ἀπὸ τῶν κλάδων μακροὶ, μεγάλοι κρύσταλλοι ἐκρέμαντο, ὡς σταλακτῖται ὡραιότατοι ἀποστίλβοντες, ὁσάκις ἡλιακὴ ἀκτὶς προσέπιπτεν ἐπ' αὐτῶν. Πέραν ὁ κάμπος ἐξετείνετο κατάλευκος, ἐπίπεδος, ἀτελεύτητος, μονότονος, διακοπτόμενος ποῦ καὶ που ἀπὸ τοὺς τηλεγραφικοὺς στύλους, δι' ὧν διεγράφετο ἡ ὁδὸς καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν τῶν καλυβῶν, ὅστις ἀνέβαινε μελαγχολικῶς πρὸς τὸν οὐρανὸν, κατ' εὐθεῖαν, εἰς μακρὰν στήλην, διότι μὲ τόσον ψῦχος οὔτε πνοὴ κἂν ἀνέμου ὑπῆρχε. Σιγὴ βαθεῖα, ἡ ἀπερίγραπτος ἐκείνη σιγὴ τῶν παγωμένων χλιμάτων, καθ ἣν ὁ κρότος ἀναπαράγεται μόλις δι' ἀσθενεστάτης ἠχοῦς, καθ' ἣν καὶ αὐτὸς ὁ ἰσχυρότατος κτύπος μεταπίπτει ἠρέμα εἰς ψόφον. Τὴν σιγὴν αὐτὴν ὁ μὴ κατοικήσας εἰς βόρεια κλίματα δὲν δύναται νὰ τὴν φαντασθῇ, ὅσον ποιητὴς καὶ ἂν ἦναι καὶ ὅσον καὶ ἂν τὴν παραβάλῃ πρὸς σιγὴν νεκροταφείου, πρὸς σιγὴν τῶν μεσανυκτίων ὡρῶν. Ἡ σιγὴ ἐν Ρωσσίᾳ εἶνε ἡ ὑπερτάτητῆς φύσεως ἀδράνεια, ἡ νέκρωσις αὐτῆς ἡ ἀπόλυτος Ἡ σιγὴ αὕτη δὲν ἐμπνέει τὴν μελαγχολίαν τοῦ Ἀνατολίτου, τὸν ρεμβασμὸν τοῦ Ἄραβος, τὴν ἡδεῖαν πνευματικὴν νάρκην τοῦ Ἰνδοῦ. Ὄχι! εἶνε κάτι τι ἄλλο, τὸ ὁποῖον δὲν λέγεται, τὸ ὁποῖον δὲν περιγράφεται, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεταί τις μόνον καὶ δὲν λησμονεῖ ποτέ. Ἡ σιγὴ αὕτη ἀφαιρεῖ ἀπὸ ἐνέργειαν. Καθισπᾷ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ψυχὴν αἰθεριωτέραν καὶ ἀπονάρκωνει καὶ αὐτὴν τὴν φαντασίαν. Ἀφαιρεῖσθε, ἀλλὰ δὲν πλάττετε ὄνειρα, δὲν ζητεῖτε νὰ πραγματοποιήσητε τὸ ἰνδαλμά σα, τοὺς πόθους σας. Καὶ αὐτὸ τὸ αἴσθημά σας ἀποψύχεται. Δὲν ἀγαπᾶτε, δὲν ὀνειρεύεσθε, δὲν ἐπιθυμεῖτε τίποτε. Ἴσως ἐὰν ἠδύνασθε νὰ σκεφθῆτε, θὰ ἀμφεβάλλετε καὶ ἐὰν ὑπάρχετε πράγματι!»

Εἰς τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς, πλὴν ἄλλης ὕλης ποικίλης καὶ τερπνοτάτης, θὰ περιέχηται καὶ

Η ΜΟΙΧΑΛΙΣ

ἔπος ἠθικώτατον τοῦ ποιητοῦ κ. Συνοδινοῦ εἰς ἄσματα ἐννέα.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς αὐτῆς ἔτους ἡ «Φιλολογικὴ Ἀκρόπολις» ἀφιερεῖ τὴν τελευταίαν της σελίδα εἰς δημοσίευσιν παντὸς εἴδους

ΑΓΓΕΛΙΩΝ

εἰς τιμὰς μετριωτατας. Τιμὴ δημοσιεύσεως, δι' ἕκασον στίχον λεπτὰ 15.

* Τοῦ Γύφτου τὸ παιδί. Διήγημα Ν. Σπανδωνῆ, μετὰ εἰκόνων. Πωλεῖται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ γραφείῳ, ἀντὶ λεπ. 50.